

81. kapitola - Bu'gui Jeho Výsostí

V soukromé lóži sekty Rufeng ve třetím patře stál u elegantně vyřezávaného dřevěného mřížoví okna Ye Wangxi, mračil se a svíral rty.

„Mladý pane Ye, starší Xu nás sem poslal pro tu magickou zbraň. Pokud koupíte hostinu motýlo-kosté krásy, obávám se, že nám pak nezbyde dost...“

„To je v pořádku. Použiji vlastní prostředky.“

Všichni Ye Wangxiho společníci pochopili, že už se pevně rozhodl, vyměnili si vědoucí pohledy, ale nikdo už nic neřekl.

„Jedenáct miliónů.“

„Dvanáct miliónů.“

S tím, jak stoupala cena, zvětšoval se i hluk v síni.

„Devatenáct miliónů!“

„Já dám dvacet pět miliónů!“

Když cena poskočila o šest miliónů najednou, mnoho kultivujících si jenom povzdechlo, zavrtělo hlavami a posadilo se zpátky na své místa. Z druhého patra vyletěly stříbrné kartičky a snesly se na druhou správkyni. Ta je obratně pochytila a rozložila si je v ruce jako vějíř. Na každé z nich bylo napsané číslo.

„Současná nejvyšší nabídka.“

Prohlédla si karty a pak pronesla: „Třicet pět miliónů pro lóži Xuan.“

„Třicet pět miliónů?“

Zástup strnul. Všichni se nadechli a zadívali se na lóži Xuan. Za vlnícím se závěsem planulo světlo, ale osobu uvnitř se nedalo zhlédnout.

„Za takové peníze si můžete koupit celý palác.“

„Čí je to nabídka? Je to dost přehnané, vidíte...“

„Ten, kdo má tolik peněz na rozhazování, musí patřit k jedné z deseti velkých sekt. Jen by mě zajímalo ke které?“

Chu Wanning měl zavřené oči. Když uslyšel cenu, zeptal se Mo Rana: „Vzal sis s sebou dost peněz?“

„Nevzal!“

Poslední, co čekal, bylo, že tu uvidí Song Quitong. Mo Ran se sotva vzpamatoval z překvapení, když postřehl, že mu Chu Wanning něco říká.

Znepokojeně se zeptal: „Co tím mistr ráčí myslet?“

„Kup ji.“

Mo Ran vytřeštil oči a začal divoce mávat rukama: „Ne, ne, to ne. Ta ženská by byla jen na obtíž. Kam bychom ji dali? To bychom museli pořídít ještě jednoho koně a na noc pronajmout ještě jeden pokoj. Ne, já to neudělám.“

„A kdo říká, že bychom jí museli brát s sebou? Jednoduše bychom ji nechali jít.“ Chu Wanning otevřel oči a s kamennou tváří natáhl ruku: „Peníze.“

Mo Ran pevně sevřel svůj měšec: „Nemám!“

„Vrátím ti je, až přijedeme zpátky.“

„To jsou peníze na magickou zbraň!“

„Nemáš snad už Jianguí? Na co potřebuješ ještě jednu? Dej sem ty peníze!“

Mo Rana rozbolela hlava; tato Song Qitong... když se s ní v minulém životě setkal, byla žačkou sekty Rufeng a on město sekty Rufeng srovnal se zemí. Když viděl, jak je podobná Shi Meiovi, cítil pohnutí a ušetřil její život. Jak plynul čas, ukázalo se, že je chytrá a poslušná, i povahou se podobala Shi Meiovi a tak z ní učinil svou císařovnu.

Ke své velké a neutuchající lítosti.

Chu Wanning se svým útlocitným srdcem schovaným za ledovou maskou by jí chtěl koupit svobodu – ale mohl to Mo Ran dopustit? O těch čtyřiceti miliónech zlatých ani nemluvě – on by za tu ženštinu nedal ani čtyři měďáky.

A nestál by o ní, ani kdyby za to zaplatili padesát miliónů zlatých *jemu*!

Ještě se spolu dohadovali, když se z třetího patra snesla kartička. Byla zlatá.

Nejvyšší nabídka!

Zlatá kartička v Xuanyuanově pavilónu představovala nejvyšší nabídku. Nebylo na ní žádné číslo, samotná karta představovala padesát miliónů zlatých. Jakmile taková nabídka padla, obvykle už nikdo neměl dost peněz, aby ji přebil, proto se jí říkalo nejvyšší nabídka.

Dav ztichl a pak se strhla vřava.

„To je sekta Rufeng!“

„Sekta Rufeng přihodila nejvyšší nabídku!“

Chu Wanning odvrátil zrak od Mo Rana, který k sobě tiskl váček s penězi, jako by ho zachvátila smrtelná křeč. Nacházeli se právě v tom správném úhlu, aby viděli do první lóže ve třetím patře. Ye Wangxi se o žádné utajování nestaral. Už dávno předtím odhrnul stříbrolesklý závěs, který ho měl ukrýt, a s rukama za zády postával u ozdobné mříže.

Tvářil se vážně, ale jeho pohledná tvář nic neprozrazovala. Díval se na pozdvižení, které vypuklo v dole; zdálo se, že ho to rozladilo, otočil se a zmizel v soukromých prostorách.

Mo Ran si oddechl a Chu Wanningovi řekl: „Mistr může být klidný. Já jsem s tím mladým panem Ye bydlel v Prameni broskvových květů, takže ho docela znám. Je to dobrý člověk, ten určitě neudělá tamté hostině motýlo-kosté krásy nic špatného.“

V lóži sekty Rufeng se mezitím Ye Wangxi posadil ke stolku zakrytému zlatě a stříbrně vyšívaným ubrusem z bílého saténu a nalil si šálek vonného čaje. Sotva dopil, ozvalo se klepání.

„Dále,“ ozval se Ye Wangxiho příjemný a zdvořilý hlas.

„Nesmrtelný pane Ye, přivedla jsem hostinu motýlo-kosté krásy, abyste si mohl zboží prohlédnout.“

„Děkuji. Můžete jít.“

Služebná ze Xuanyuanova pavilónu odešla a pokoj na chvíli utichl. Hostina motýlo-kosté krásy klečela na podlaze, ruce i nohy jí poutala zaklínadla, v očích měla strach a celá se třásla, pár očí s broskvově růžovými víčky byl zarudlý pláčem. Byla k politování.

Ye Wangxi se na ni zadíval, ve svých jasných očích neměl ani stín nějakého nedobrého úmyslu. Zvedl ruku a kouzla zrušil.

„Na té podlaze bude asi zima. Musíte být vyděšená; posadte se a napijte se čaje.“

Hostina motýlo-kosté krásy se stále celá chvěla, její krásné oči byly velké a průzračné jako sklo. Zůstala sedět na podlaze, příliš vystrašená na to, aby se jen pohnula, natož aby mluvila.

Ye Wangxi povzdechl a kývl na sluhy, aby jí donesli plášť.

„Prosím slečno, už se nebojte. Nekoupil jsem vás pro kultivační účely. Napřed se oblékněte a potom si promluvíme.“

„Vy... vy...“

Když Ye Wangxi viděl, že se nehýbe, jen ho napjatě sleduje, zavrtěl hlavou a s netrpělivým úsměvem si klekl na koleno a sklonil se, aby se jí mohl dívat do očí.

„Jmenuji se Ye Wangxi. Jak se jmenujete vy?“

„Tato osoba se jmenuje... Song.“ Vrhla svýma usazenými očima na Ye Wangxiho váhavý pohled.

„Song Quitong... Děkuji vám, mladý pane Ye.“

V nižším patře přemýšlel Mo Ran. Když se v minulém životě se Song Qitong poprvé setkal, byla už začkou sekty Rufeng. Ye Wangxi jí tedy musel koupit v dražbě někdy předtím. Hostiny motýlo-kosté krásy nikdo nebere jako obyčejné lidi, ale když jsou žáky některé velké sekty, to je pak něco jiného.

Mo Ran si potichu povzdechl. Ye Wangxiho moc dobře neznal, věděl jen, že je to čestný, zásadový člověk, a svou mocí a silou byl druhý po Chu Wanningovi. Mo Ran s ním zkrřížil meč, než vyhladil dvaasedmdesát měst sekty Rufeng; jeho nelítostný způsob boje a neotřesitelná důstojnost v něm zanechaly hluboký dojem.

Bylo to dvaasedmdesát měst a Mo Ran si je vzal jedno po druhém, bez sebemenší námahy. A páni těch měst, se svými vznešenými tituly a svou pověstí o moci, cti a slávě, každý z nich se proměnil v bláto pod jeho podrážkou.

Kromě Ye Wangxiho. Jenom Ye Wangxi a sedm měst, kterým velel, dělaly Mo Ranovy nekončící potíže. I na konci, kdy těch sedm měst konečně padlo a on klečel na poli pokrytém mrtvými těly, měl oči stále jasné a jeho pohled neuhýbal.

Hlavní vůdci sekty Rufeng z Nagongu se dávno rozprchli a bezpočet dalších jich škemral o život u Mo Ranových nohou.

Ale Ye Wangxi jenom klečel, zachmuřený, chladný, se zavřenýma očima.

Než ho Mo Ran zabil, zeptal se ho: „Vzdáváte se?“

„Ne.“

Mo Ran se na něj usmál ze pozlaceného trůnu, s vyobrazením draka a fénixe, na kterém sedával pán sekty Rufeng. Viděl tu celý zástup lidí; stranou stáli obyčejní žáci, bylo tu asi šest nebo sedm velitelů měst a víc než tucet generálů, všichni klečeli v prachu a třásli se.

Po obloze barvy olova, nad krvavě rudými praporci kroužila osamělá vrána a chraptivě krákala. Mo Ran nedbale pozvedl ruku: „Všechny popravit.“

Než Ye Wangxi zemřel, řekl: „Ve všech sedmdesáti městech sekty Rufeng není ani jediný muž.“

Krev tekla proudem.

A Mo Ran měl v rukách novou kořist, nádhernou Song Quitong, ženu nesrovnatelné krásy, která se třásla jako osika, když viděla ten pekelný výjev před sebou.

„Hodné děvče, neboj se. Ty zůstaneš s Naší Výsostí.“

Mo Ran ji hladil po vlasech a usmíval se. „No tak, pověz ještě jednou, jak se jmenuješ. Kdy jsi se dostala do sekty Rufeng? Už jsem to zapomněl.“

„Jmenuji se... Song... Song Qitong.“ Její hlas zněl vylekaně. „Já jsem... byla jsem... Ye Wangxiho... služebnou.“

Ye Wangxiho služebná. To Mo Ranovi tehdy řekla.

Jak bylo možné, aby Song Qitong, hostině motýlokosté krásy, bylo dovoleno vstoupit do sekty Rufeng a jak se z ní stala Ye Wangxiho služebná, neměl Mo Ran ani ponětí. Až do dnešního dne, kdy po svém znovuzrození, tady, v Xuanyuanově pavilónu zjistil, že Ye Wanxi zaplatil nehoráznou sumu, aby jí zachránil život.

Nikdo nevěděl, že důvod, proč Mo Ran nakonec Ye Wangxiho porazil, byla zrada, které se Song Quitong dopustila.

Mo Ran se z toho přemítání začal mračit. Odpor, který k Song Qitong choval, se jenom prohloubil – musel se zbláznit, když si myslel, že ta žena je jako Shi Mei.

„Poslední položkou dnešní dražby je magická zbraň bez majitele.“ Mo Ranovy myšlenky přerušil příjemný hlas druhé správkyně pavilónu. „Do dražby přichází prostřednictvím prostředníka, zastupujícího třetí stranu.“

Kolem každé dražby se vyrojila spousta řečí, jaká vzácnost teď asi bude na prodej. Ve srovnání s divokým vzrušením, které mezi kultivujícími vyvolala hostina motýlo-kosté krásy, tu panoval klid.

Nefritový lotos se znovu otevřel, pomalu se vysunul kamenný podstavec, na kterém spočívala saténová kazeta s výšivkami slunce, měsíce a hvězd i malebných krajinek. Saténové pouzdro bylo úzké a výšivka na něm byla tak jemná, že na první pohled bylo jasné, že pochází z Gusu, vyhlášeného svým krejčovským uměním. Jen samotné pouzdro mělo přinejmenším cenu sto zlatých.

„Tato magická zbraň byla nalezená v mohyle na hoře Jun. Její někdejší pán zemřel, my v Xuanyuanově pavilónu se postaráme o to, aby dnes našla svého nového pána.“ Druhá správkyně pavilónu se nadechla a pokračovala: „Jak každý ví, každá magická zbraň má na sobě vyryté své jméno. Nicméně z této zbraně část nápisu čas smazal a jen jediný znak zůstal čitelný – gui – jako ve slově vracet se.“

Někdo zabručel: „Dost tlachání, otevřete už to pouzdro.“

„Ale nechte toho, už jste si musel zvyknout, v Xuanyuanově pavilónu to zkrátka takhle chodí. Napřed se mluví a mluví a pak teprve ukážou zboží.“

„Tak ať už začnou.“

Mo Rana ty řeči pobavily a otočil se k Chu Wanninovi, aby na to udělal nějaký vtíp a uviděl, že Chu Wanningova tvář je bílá jako sníh, tenká obočí má nakrčená, a svými štíhlými prsty, jak z chladného nefritu, si mne spánky.

S úlekem se zeptal: „Mistře, jste v pořádku?“

„Nějak... nějak mi není dobře.“

„Není vám dobře? To jste se zase nachladil?“ Mo Ran k němu přiskočil a položil mu dlaň na čelo. „Horečku nemáte.“

Chu Wanning mlčky zavrtěl hlavou, ale vypadal přepadle.

Mo Ran nevěděl, co dělat, a tak nabízel: „Nalil bych vám čaj.“ Naplnil šálek horkým čajem, zarazil se a pak přidal trochu Tapírovou vonnou rosy, kterou právě koupili.

Léky mudrce Hanlina byly vyhlášené a zdálo se, že se Chu Wanning po vypití šálku čaje s Tapírovou vonnou rosou skutečně cítí o něco lépe, do tváří se mu vrátila barva a znovu začal sledovat dražbu dole. Mo Ran přinesl čajovou soupravu k němu a nalil mu další šálek.

„Ačkoli neexistuje způsob, jak zjistit celé jméno této duchovní zbraně, avšak hvězdy byly nakloněny tomu, aby se vrátila do světa a nápis na ní skutečně obsahuje znak gui, Xuanyuanův pavilón si dovolil pojmenovat ji Guilai – Návrat.“

Někdo v zástupu dole ztratil trpělivost a vykřikl: „Správkyně, už jste se toho namluvila dost, jsme celí nedočkaví, otevřete tu krabici, ať se každý může podívat sám.“

Druhá správkyně pavilónu se usmála: „Nesmrtelný pane, všechno má svůj čas. Podle zákonů světa kultivace, když vlastník takové zbraně zemře, mají zbraň zdědit potomci z jeho krve. Guilai byl nalezen v mohyle, a my nemáme prostředky, jak zjistit totožnost jejího původního majitele. Jakmile se pouzdro otevře, jsou všichni přítomní zváni, aby uvolnili svou duchovní sílu a zbraň vyzkoušeli. Pokud někomu odpoví, bude to znamením, že tato osoba pochází z rodu jejího pána a Guilai samozřejmě připadne jemu, a to bez nároku na složení platby.“

„Hahaha, no to by byla náhoda! To se nestane.“

Kultivující se rozesmáli.

„To je pravda. Jaké jsou šance?“

„No nezkus to! Vždycky je dobré zkusit štěstí!“

Druhá správkyň pavilónu sledovala dav a laskavě se usmála: „Ano, vždy je dobré vyzkoušet své štěstí. Nyní vás žádám o pozornost. Bude sejmuto víko.“

Luskla prsty a objevily se dvě žačky sekty Guyue'ye, obě ve věku okolo patnácti nebo šestnácti let. Vzletly a ladně dopadly na plošinu ve tvaru lotosu a položily své jemné ručky na saténovou kazetu. Obě držely složitý křišťálový klíč a opatrně ho zasunuly do klíčových dírek na pouzdře.

Ozvala se dvě cvaknutí a kazeta byla odemčená.

Jak se Mo Ran díval na scénu pod sebou, vzpomněl si, jak v jezeře Jincheng získal Jiangui. Nejprve se dozvěděl, že Věčně toužící dokáže otevřít, jen ten, kdo ho miluje nejvíc na celém světě, ale pak, jen nebesa vědí proč, se ta brokátová krabíčka otevřela v Chu Wanningových rukách.

Shromáždění zatajilo dech a bezpočet očí se z pod spuštěných kapucí zadíval na tu podlouhlou kazetu. Zlatem vyšívané víko se pomalu otvíralo. Napětí rostlo a navzdory tomu, že tu byly snad tisíce lidí, zavládlo takové ticho, že by bylo možné slyšet i upadnout vlas.

Každý bez mrknutí oka zíral na starodávnou čepel, která se objevila v pouzdře. Někdo chtivě, někdo zvědavě, někdo ji v duchu oceňoval...

Jenom Mo Ran, když zbraň spatřil, vyvalil oči a zbledl.

Žil dva životy, vlastnil dvě magické zbraně a utkal se s nejméně tuctem vlastníků jiných magických zbraní. Myslel si, že mu bude úplně jedno, jakou zbraň Xuanyuanův pavilón prodává.

Ale zmýlil se.

„Magický meč Guilai.“ Hlas druhé správkyň pavilónu přerušil ticho: „Čepel je dlouhá na čtyři stopy, tři palce široká. Nemá pochvu. Je tak černý, že neodráží žádné světlo.“

Mo Ran zašeptal dvě slova a roztřásl se mu ruce.

„Bu'gui – Bez návratu.“

Bez návratu...

Červený můstek, rákosí zelené.

Rozloučení dávné, voda si dál plyne.

„Mo Rane, proč teď, když máš magickou zbraň, místo abys jí pojmenoval, chceš, aby zapečetil její duchovní vědomí?“

„Mistře, abych pravdu řekl, tento žák si je vědom, že je nevzdělaný a na pojmenování zbraně je jen jeden pokus. Bojím se, že vyberu špatné jméno, a to jí už zůstane.“

A Rane, ty pro ten svůj dlouhý meč ještě nemáš jméno? Nemůžeš mu pořád říkat jenom ta čepel, nebo ten meč.“

„Nech toho. Já si to jen musím pořádně promyslet. Je to magická zbraň, musí mít přece nějaké parádní jméno, hahaha.“

Potom Shi Mei zemřel.

Mo Ran chtěl, aby Chu Wanning odstranil pečeť a on mohl meči dát jméno „Mingjing.“

Chu Wanning tehdy řekl, že jeho duchovní energie je znečištěná po boji proti útoku z říše duchů a démonů a že na odstranění pečetě nemá dost sil. Musel se s tím smířit.

Později Mo Ran s Chu Wanningem úplně přerušil veškeré styky a Mo Ran dost váhal, aby ho znovu požádal o odstranění pečetě. Dlouhá čepel už vypila dost krve a stále nenesla žádné jméno, a tak to zůstalo dlouhá léta a bezpočet bitev. Ale už na tom vůbec nezáleželo; na světě nebylo jediné duše, která by neznala Mo Weiyua s jeho pekelným mečem, který se sytil krví a záští.

Nakonec zemřel i Chu Wanning. Pečeť, kterou Mo Ranův meč nesl víc než deset let, zmizela spolu s ním.

Té noci Mo Ran vypil dost vína, známého pod názvem Hrušňový květ. Jak byl opilý, hrál si s tou zbraní, studenou jako led. Ani nevěděl, jestli cítí divokou radost nebo zoufalý smutek. Mával s ní a poslouchal, jak při každém tnutí zazvoní, jako by se v tom zvuku ozývalo dunění válečných bubnů a troubení rohů na bitevním poli, i svištění mrazivého větru, který spaluje květy jabloně haitang. Ležel na střeše paláce Wushan a smál se, děsivě a šíleně.

Nevzpomínal si, jestli té noci prolil nějaké slzy. Když se však ráno vzbudil, zjistil, že meč, více než deset let bezejmenný, na sobě nese dva znaky.

Bu'gui – Bez návratu.

Princ se nevrací, rok za rokem mine.

On nepřijde, už víckrát ne.

Ale proč se zbraň, která ho provázela v tolika bitvách jeho minulého života, objevila tady, ve světě, do kterého se znovuzrodil, a jak se mohla objevit v dražbě v Yuanxuanově pavilónu?

Mo Ran už nad tím nemohl dál uvažovat, protože tisíce kultivujících, kteří byli na místě vyslaly proudy své duchovní síly, a každý z těch malých pramínků pospíchal, aby se spojil s Bu'gui.

Nedá se tomu vyhnout. Protože to je Bu'gui a protože Mo Ran je tu, a na celém světě nemůže být nikdo další, kdo může tomu dlouhému meči poroučet.

Jenže, nemůže mít to, že se tak najednou objevil, něco společného s tou malou krysou, která se schovává někde v pozadí? Když ano, znamená to, že ví o tom, že se ho Mo Ran a Chu Wanning snaží vystopovat, a jeho záměrem není vyzkoušet duchovní esence různých kultivujících.

O co mu tedy jde?

A pak, je ten Bu'gui pravý? Nebo je to jen napodobenina, jako všechny ty padělky v jezeře Jincheng?

Mo Ran, pořád s hlavou plnou otázek a dohadů, vyslal úponek vlastní duchovní síly. Když Bu'gui není falešný, musí se mu ozvat. Ale ta odpověď nesmí být moc hlasitá, moc nápadná, stačí, aby to bylo jen potichu...

Právě ve chvíli, kdy soustředěně uvolnil ten tenký pramínek duchovní energie, se za ním ozvalo tiché zasténání.

„... Mistrě?!“

Mo Ran otočil hlavu a uviděl, že Chu Wanning se zhroutil na stůl, má zavřené a oči a promodralé rty. Sněhobílé šaty se rozprostřely jako oblak a tvář mu děsivě zbledla. Vypadalo to, jako by dlouho skrýval nějakou vleklou nemoc, která na něj teď dolehla a on ztratil vědomí.

Mo Ran nečekal, že se něco takového může z čista jasna stát; polekal se, stáhl svou duchovní sílu nazpět, přispěchal k Chu Wanningovi a vzal ho do náruče.

„Mistrě, co je vám?!“

82. kapitola – Jeho Výsost tomu nemůže uvěřit

Majitelka hostince Luxiang na ostrově Linling, se opírala o dveře svého podniku, žvýkala pražená melounová semínka a sledovala ruch. Na obou zápěstích jí chřestily perlové náramky a pas měla štíhlý jako vrbový proutek.

Když se v Xuanyuanově pavilónu konala dražba, většina návštěvníků se ubytovala u ní. Byla chytrá a obvykle dokázala odhadnout hosta na první pohled svých pěkných očiček.

Bylo něco po poledni a slunce svítilo přímo nad hlavou. Hostinská vyplivla slupku a pomyslela si, že dražba skončí tak za hodinu, možná za dvě. Hostince na ostrově Linling byly poměrně drahé a kultivující návštěvníci svůj pobyt obvykle neprodlužovali. Proto nečekala, že dnes na pokojích vydělá. Ale to nic, i tihle kultivující, potulní bojovníci a podobná sebranka se musí najíst, než odjedou a ona se už postará, aby si za tu večeři pořádně připlatili.

Smetla si slupky ze sukně, otočila se a zaječela směrem do útrob hostince na číšníka, který tam lelkoval: „Er Fu, koukej pořádně utřít židle a stoly, vezmi ten koš melounových semínek, co jsem upražila a dej na každé stůj misku. Večer budeme mít hosty, tak ať už to lítá!“

„Jak šéfová poroučí.“

Číšník odklusal.

Vyhřívání na sluníčku a svačina skončily. Hostinská se spokojeně usmála, a právě se chystala namířit si to do lokálu, aby dohlédla na práci, když si všimla černobílé postavy, která se vynořila na konci ulice a rychle se přibližovala. Když byla trochu blíž, viděla, že je nějaký hezký kultivující, celý v černém a někoho nese v náruči. Vrazil do přímo do jejího hostince a začal křičet.

„Pokoje, pokoj! Potřebuji pokoj! Hned!“

Snad to bylo tím, jak tam bez varování vběhl a jak divně se choval. Číšník jen bez hnutí stál a překvapeně zíral s otevřenou pusou.

Mo Ran vztekale vykřikl: „Říkám, že chci pokoj. Jsi hluchý? Kde je hostinský?“

„Hej, nesmrtelný pane!“ ozval se za ním hlas mladé ženy, který zněl trochu vesele a dost omluvně. Jen těžko se šlo na takový hlas zlobit. Mo Ran se otočil a ocitnul se tváří v tvář příjemnému úsměvu na tváři hostinské.

„Omlouvám se vám za to čekání. On je tu nový. Já jsem hostinská. Povězte mi, jaké máte přání?“

Mo Ran zdvihl krásné obočí a nedůtklivě zopakoval: „Chci pokoj!“

Hostinská si ho rychle a nenápadně prohlédla: má na sobě plášť, takže asi byl na dražbě, ale kapuce mu spadla, jak pospíchal, má hezkou mladou tvář, ve které je ještě dětská měkkost; no to není důležité, důležitý je ten pěkný velký brokátový váček, co má u pasu. Je na něm vyšitá želva – to je váček qiankun z Xuanyuanova pavilónu. Takový dávají kupujícím na vydražené zboží.

On má peníze.

Hostinské se rozzářily oči.

Hromadu peněz.

Potom se podívala na osobu, kterou nesl v náruči. Byl to muž zahalený do černého pláště a tvář měl otočenou dovnitř, takže nemohla vidět, jak vypadá. Jenže hostinská měla zrak jako ostříž, prohlédla si jeho bílé šaty a zjistila, že jsou z dobrého drahého hedvábí. Potom jí oči sklouzly na ruku, která vyklouzla ze širokého rukávu.

Dlouhá a štíhlá, porcelánově hladká pleť, ostré špičky prstů, jemné klouby.

Krasavec.

Hostinské to hned bylo jasné.

Jistě, je to krásný muž. A partnerská kultivace dvou mužů není až zas tak neobvyklá. Není čemu se hloupě divit.

„Da Fu, odemkni pokoj.“ Hostinská neztrácela čas a zbytečně se nevyptávala. Zvedla prst: „Ať je to ten nejlepší, co máme.“

Chu Wanningova nevolnost přišla náhle a bez varování. Alespoň že jsou na území sekty Guyue'ye, kde bývá vždycky dost výtečných lékařů.

Lékař zkoumal Chu Wanningův tep, své prsty pevně položil na jeho zápěstí. Dlouho měl zavřené oči a neřekl ani slovo.

Mo Ran už to nevydržel: „Co je s mým mistrem?“

„Není to vážné, ale...“

Mo Ran nesnášel lidi, kteří chodí kolem horké kaše. „Ale co?“ vyštěkl napjatě.

„Ale je to velice zvláštní; je zřejmé, že váš učitel dosáhl vysokého stupně kultivace, jakým se může chlubit jen málokdo. Přesto jsem během vyšetření zjistil, že jeho zlaté jádro je velice křehké, snad křehčí než u kultivujícího začátečníka.“

Kdyby kultivace byla voda, pak by zlaté jádro bylo jako nádoba, ve které se ta voda uchovává. Se zlatým jádrem se narodíte, kdežto svou kultivaci pomalu rozvíjíte. Pro někoho, kdo se narodil s pevným zlatým jádrem je kultivace snazší, ale když kultivace dosáhne určitého bodu, začne zlaté jádro sílit, takže stručně a jasně – zvyšování kultivace a vývoj zlatého jádra se navzájem doplňují a jedno závisí na druhém.

Přední mistr sekty jako Chu Wanning by měl mít velmi pevné a odolné zlaté jádro, takže lékaři, kteří vyšetřovali jeho tep se obvykle nezdržovali s tím, aby takovou věc zkoumali.

Mo Rana to dokonale vyvedlo z míry: „Ale to snad není možné, ne?“

„Myslel jsem si to také. Ale provedl jsem další vyšetření a vše ukazuje na to jedno.“

„Můj mistr že má slabší zlaté jádro než začátečník kultivace? Jak to? To přece nejde! Prohlédněte ho prosím ještě jednou, třeba se stala nějaká chyba.“

„Promiňte, ale ve své praxi postupuji vždy s nejvyšší opatrností. Nikdy jsem neřekl nic, čím jsem si nebyl naprosto jistý, Pokud mi mladý nesmrtelný pán nevěří, ať se na jeho jádro zeptá jiného lékaře. Výsledek však bude stejný.“

Mo Ran byl naprosto ohromený.

Lékař pokračoval: „Zlaté jádro vašeho mistra je slabé a zdá se navíc, že nedávno byl v kontaktu s velmi mocnou zbraní, která mu sice nepatří, ale přesto je mezi ním a tou zbraní nějaké spojení. Zasáhl ho energetický odraz a ztratil vědomí, protože jeho zlaté jádro ten nápor nevydrželo. Předepíše mu nějaké bylinné směsi, a musí hodně odpočívat. Bude v pořádku.“

Mo Ran vyprovodil lékaře a posadil se k Chu Wanningoově lůžku. Podepřel si bradu dlaní a nevěřicně si ho prohlížel.

Slabé jádro?

Jak je to vůbec možné?

I když ten stařec nemohl vědět nic o tom, co se stalo v Xuanyuanově pavilónu, jeho dohady o tom, že Chu Wanning byl ve spojen s mocnou magickou zbraní, určitě nebyly jen plané řeči.

Navíc se Chu Wanning z ničeho nic zhroutil právě v okamžiku, kdy Mo Ran v Xuanyuanově pavilónu uvolnil jen maličký pramínek duchovní síly, takže neměl příležitost zjistit, zda to byla skutečně čepel, kterou nosil v minulém životě. Ale když ano, jak to, že Bu'gui rezonoval s Chu Wanningem? Jaká byla příčina toho odrazu.

Díval se na Chu Wanninga, a jeho myšlenky divoce vířily. Nevěděl, jak dlouhá doba uplynula, když Chu Wanning začal vraštit obočí. Jeho oční víčka se chvěla, jako by měl znovu noční můru.

Mo Ran netušil, co ho to popadlo, ale natáhl ruku a pohladil ho mu čelo: „Mistře...“
„Mistře... Chu Wanningu... Žil jsem dva životy, ale je možné, že máš pořád nějaká tajemství, o kterých nevím?“

Hostinská v kuchyni brzy dovařila lektvar, a zašla s ním nahoru.

Mo Ran ho ochutnal; byl odporně hořký, přesně jak čekal. Chu Wanning hořkou chuť nesnášel. Mo Ran si povzdechl a zavolal na hostinskou, která se chystala odejít.

„Hostinská, neměla byste něco sladkého?“

„No ano, ... připravujeme čerstvé cukrovinky, ale dnešní várka je už pryč. Ale můžu někoho poslat, aby je koupil, pokud si to nesmrtelný pán přeje?“

Mo Ran se zadíval na horký lektvar a zavrtěl hlavou: „To nebude třeba, lék by vychladl, aby byl účinný, musí se pít horký. Přesto vám děkuji.“

„Ach, není zač, pokud budete ještě něco potřebovat, zavolejte mě.“ Hostinská se diskrétně odporučela a tiše za sebou zavřela dveře.

Mo Ran vzal lék a položil ho k posteli, potom se posadil na okraj postele. Jednu ruku si položil na kolena, druhou Chu Wanninga opatrně zvedl: „Mistře, je čas na váš lék.“

Mo Ran měl z minulého života spoustu zkušeností s tím, jak mu dávat léky; jednou rukou ho zvedal, až se o něj opřel a druhou rukou držel lžící, nabral lektvar, vyfoukal ho a pomalu mu ho nalil mezi rty.

Když o tom tak přemýšlí, je to podruhé, co se od svého znovuzrození stará o Chu Wanninga. Nesnáší ho a nechápe, proč, když je nemocný, se cítí tak nesvůj.

„Hořké...“

Muž v jeho náruči byl v bezvědomí, ale chuť mu sloužila; zamračil se a uhnul hlavou. Už nechtěl spolknout ani kapku.

Mo Ran byl zvyklý, že se tak chová. Nabral další lžící, přitáhl ho k sobě a trpělivě ho chlácholil: „Ještě jednu, pak ti bude líp, no tak...“

Vpravil do něj další lžící.

Chu Wanning dobrou polovinu vyplivl a mračil se ještě víc.

„Moc hořké...“

„Je to sladké, další lžice bude sladká, no, no tak.“

„Nnn...“

„Ta další! Slibuju. Bude neuvěřitelně sladká! Naše Výsost poslala své služebníky, aby našli ten nejsladší sirup na světě!“

Mo Rana pečování o Chu Wanninga zmátlo natolik, že se na chvíli zapomněl a řekl něco, co patřilo do minulého života.

„Je tak dobře, jestli neotevřeš pusku, budeš lito...“

Takovým a podobným přemlouváním a chlácholením se Mo Ranovi podařilo Chu Wanninga přimět, aby vypil celou miskou. Po poslední lžici si Mo Ran oddechl, právě chtěl odnést nádobí, když se mihlo něco bílého a než stačil něco udělat, na jeho tváři s mlasknutím přistál políček.

„Dej mi pokoj, ty lháři!“

Chu Wanning ho udeřil, pak mu spadla hlava, usnul a nechal tam Mo Rana sedět s otevřenými ústy, aby si ublíženě hladil tvář. Málem už se na toho člověka rozzlobil, když stále v jeho náruči, tiše zasténal, jako by se mu zdálo něco zlého.

Když to Mo Ran viděl, nedokázal se na něj hněvat. Neměl žádnou sladkost, ale pak pohledem zavadil o váček qiankun, položený na posteli. Dostal nápad a vytáhl lahvičku Tapírovy vonné rosy. Nepříliš jemně, ale ani nijak silně plácnul Chu Wanninga do tváře a měl věc za vyřízenou.

„Počkej, dám ti sladký sirup.“

Chu Wanning neodpovídal, a tak ho Mo Ran položil, ale jak se k němu naklonil blíž, uslyšel hlasitý výdech a zastřené mumlání: „To... já... ti... ublížil.“

Mo Ran se zarazil: „Cože?“

Chu Wanning měl pevně zavřené oči, řasy se mu chvěly, jako by prožíval nějakou trýzeň a z obličeje se mu pomalu ztrácela barva. Vypadalo to, že je v nějakém dalším zlém snu, který je ještě děsivější než ten předchozí. Nepatrně pokýval hlavou a na jeho obvykle nehybné tváři se objevil ztrápený výraz.

„To... já... já...“

Na okamžik měl Mo Ran pocit, že se mu zastavilo srdce. Zaplavil ho podivný pocit, že je teď před ním nějaké tajemství, od kterého ho dělí poslední překážka, poslední závoj, který musí zvednout a už na to přijde. Zadíval se upřeně na Chu Wanninga a tiše se zeptal: „Ty, co?“

„To já... ti... ublížil.“

Cítil se jako omráčený. Nevěděl, jestli si to ve slabém světle svíčky jen nepředstavuje, ale zdálo se mu, že se Chu Wannigovi na řasách třpytí slzy.

To já ti ublížil.

Slova, která vyšla z těch rtů byla lehká jako obláček páry, ale pro něj zněla jako hromobití.

Mo Ran vyskočil na nohy, a zůstal stát jako zkamenělý. Jak nevěřičně zíral na postavu v posteli, zornice se mu stáhly na velikost špendlíkových hlaviček. Tvářil se zmateně, srdce mu splašeně tlouklo a ruce se mu sevřely v pěsti. Cítil, že se mu vaří krev a vzápětí má v žilách led.

„Co jsi to řekl? ... Co ...“

Chvíli se nemohl ani pohnout. Potom Mo Ran Chu Wanninga chytil za hrdlo. Oči mu zuřivě plály, maska nevinnosti, kterou nosil od svého znovuzrození, spadla.

„Chu Wanningu! Co jsi to řekl?“

„Zopakuj to! Zopakuj to!“

To já ti ublížil. Nebudu tě z ničeho vinit, ani v životě, ani ve smrti.

To byla ta kletba, které se nikdy nezbavil. Noční můra, která ho dusila už po dva životy. Kolikrát jenom zavřel oči, aby mohl zaslechnout, jak mu ta slova znějí v uších, i když ten, kdo je vyřkl už dávno zmizel ze světa.

To byla slova, která mu Chu Wanning řekl, když umíral, jak tedy... proč by on...

Leda by se Chu Wanning také znovuzrodil?!

83. kapitola – Jeho Výsost tě chce

Vířící myšlenky Mo Rana přiváděly k zuřivosti. Rozum ho opustil, celý se třásl, stisk kolem Chu Wanningova krku sílil a jemu z vlastního hrdla vycházelo hluboké vrčení.

Pokud řekne i ten zbytek, pokud řekne ani v životě, ani ve smrti, potom..., potom...
„Chhh!“

Do uší mu proniklo přidušené chrčení; Chu Wanning nemohl dýchat, tvář mu zčervenala a jeho odpor zeslábl.

Mo Ran strnul; za jeho široce rozevřenýma očima s purpurovými skvrnkami se střídalo šílenství s jasným rozumem, pak to naráz skončilo a on spěšně uvolnil své sevření. Chu Wanning se ztěžka skácel na lůžko, na krku, kam se mu zaryly prsty, měl pět rudých skvrn ve tvaru lidské ruky. Mo Ran pomalu přicházel k sobě.

Otevřel ústa, pokusil se říct „mistře“, ale nic z nich nevyšlo; snažil se říct „Chu Wanningu“, ale hlas mu selhal, potom, váhavě, chraptivě zašeptal: „Ty...“

V krku ho páliho, jako by ho sežehly plameny; Mo Ran namáhavě polknul a snažil se posbírat zbytky zdravého rozumu. Před očima se mu míhalo všechno, co se stalo včera; Chu Wanning se v tomto životě nikdy nechoval nějak zvláště, je nemožné, aby se znovuzrodil.

Ale proč řekl ta slova – svá poslední slova „to já ti ublížil“ – právě teď?

Neřekl snad Chu Wanning ta slova jen proto, aby zachránil Xue Menga, aby zachránil ty licoměrné kultivující, nebyla to jen prázdná slova, která řekl jen proto, že mu nic jiného nezbývalo? Nikdy nevěřil, nikdy *nechtěl* věřit tomu, že Chu Wanning by doopravdy připustil, že mu udělal něco špatného a že by mu mohl říct něco tak laskavého. Ať už to bylo jakkoli, Chu Wanning mu určitě lhal, vždyť se ho odjakživa jen štítil. Jeho mistr na nej pořád jen shlížel a nikdy se k němu nechoval upřímně.

Nelitoval, že ho zabil.

Nelitoval...

Mo Ran se odvrátil a pomalu zavřel oči.

Nechtěl tu zůstat ani o chvíli déle, co je mu po tom, jestli Chu Wanning žije, nebo je mrtvý.

Vykročil.

Chtěl odejít.

Ale nohy ho neposlouchaly.

To já ti ublížil.

V jeho vzpomínkách měla ta chladná, krásná tvář, potřísněná krví na samotném konci něžný výraz. Když ležel v krvi tam, na břehu Nebeského jezera na hoře Kunlun, pomalu zvedl ruku dotknul se jeho čela. Jeho prsty už byly studené jako led, ale jeho fénixí oči byly pořád plné vřelosti. Mo Ran si pak říkal, že se mu to všechno muselo jen zdát.

Nebudu tě z ničeho vinit, ani v životě, ani ve smrti.

Chu Wanning dál s námahou šeptal, i když mu z očí pomalu tekly krvavé stružky.

„Mo Rane...“

Muž na lůžku mluvil ze spaní; stačilo jen těch pár tichých slabik, aby se ten, komu to oslovení patřilo znovu celý roztrásl. Než si uvědomil, co dělá, už stál u postele, jednou rukou svíral její čelo a skláněl se nad Chu Wanningem, oči strnule upíral na jeho tvář.

Bledé rty se znovu otevřely.

„Mo Rane...“

Mo Ran zavřel oči a zamračil se; jeho prsty se zatínaly do chladného kdouloňového dřeva, jako by se snažil něco v sobě zadusit. Ale nešlo to a zachraptěl: „Chu Wanningu, myslel jsi to vážně?“

V hrudi ho bolelo tolik, jako by mu tam mělo každou chvíli něco prasknout; nebylo možné, aby se Chu Wanning také znovuzrodil, a když to teď říká, musí to znamenat, že právě v tomto okamžiku cítí lítost nad tím, jak se k němu choval.

Myslí to vážně?

Chu Wanning jenom mluví ze spaní, nemůže odpovědět, to je samozřejmé. A přesto si Mo Ran moc přál, aby mu dal odpověď.

Čekal dlouho, měl zavřené oči, ale pořád bylo ticho. Mo Ran tiše vzdechl a s váháním oči otevřel.

Neočekávaně se střetl s pohledem páru zastřených fénixích očí, zpola bdělých a zpola ještě spících.

Nevěděl, kdy Chu Wanning otevřel oči, ale z jeho tváře bylo možné vyčíst, že se neprobudil a není při smyslech, že je to jen hnutí před dalším záchvatem. Oči barvy nočního nebe byly nepřítomné a třpytily se, jako by se v nich skrývala celá věčnost.

Yuheng noční oblohy měl obvykle tak pronikavý zrak; jen málokdy vypadal tak zmámeně. Bez toho ostrého pohledu byl ležící muž až nesnesitelně krásný; koutky očí měl zarudlé a najednou se zdál být úplně bezbranný.

Mo Ran cítil, jak se mu srdce divoce rozbušilo a hrdlo se mu stáhlo; hlubokým hlasem zamručel: „Ty...“

Vypadal úplně stejně, jako když se v minulém životě milovali; v Mo Ranovi se něco pohnulo a najednou měl pocit, že je znovu v paláci Wushan a Chu Wanning je jeho vězeň, jeho hračka. Z toho pomýšlení mu vyschlo v ústech a začal ztěžka dýchat.

Nemůžu...

Nemám ho rád.

Už se ho nikdy nedotknu.

Hříchy uplynulého života patří minulosti; v tomto životě jsou jen učitelem a žákem.

Mo Ran se ani nepohnul, díval se na Chu Wanninga a jednou rukou se opíral o čelo postele, stále se ovládal. Svázané vlasy se mu svezly z ramena a jejich konečky pohladily polštář.

Chu Wanning byl úplně oblečený, jeho dlouhé vlasy byly rozpuštěné. Vypadal ochromeně a trvalo nějakou dobu, než zpozoroval, jak se nad ním Mo Ran naklání. Chu Wanning zaváhal a pak, ještě stále v sevření noční můry, kdy nevěděl, kde je, pomalu natáhl ruku, na okamžik se zarazil a pak se dotkl Mo Ranova čela.

„To já ti ublížil...“

Jeho slova zněla nezvykle měkce, úplně stejně jako v minulém životě.

Mo Ran měl pocit, že něco uvnitř něj se s rachotem zřítilo.

Krev mu vřela a čelo měl rozpálené horkem, všechn zdravý rozum, kterého se zoufale držel, byl tentam. Aniž by si to uvědomil, podlehl staré touze, sklonil se níž k pootevřeným bledým rtům a hladově na ně přitiskl ty své. Jako by se ta minulost vrátila, přiřítla se jako lavina, a všechno pohřbila ve sněhu a ledu. Měl dojem že nazpět v paláci Wushan, za dlouhými závěsy z rudého hedvábí se zlatými draky a fénixy, svíce planou a tento muž se vzpírá, bojuje, syčí na něj kletby, lapá po dechu, a přesto nedokáže uniknout a je pokořen, bezmocný vůči jeho pevnému sevření.

„Nn...“

Pocit horka a vlhka, Chu Wanninguův tlumený vzdech, to všechno Mo Rana dovádělo k šílenství. Všechny ty myšlenky na to, jak ho nesnáší, nenávidí ho a už nikdy se ho ani nedotkne, se rozletěly jako prach ve větru.

Mo Ran myslel jen na to, že kdyby tehdy nezemřel, to tělo, které se chvěje pod jeho tíhou by ještě pořád patřilo jemu.

Chtěl ho líbat, objímat, drtit ho a týrat, až to on, vždy tak povýšený a cudný už nesnese, až bude naříkat a prosit, až mezi prostěradly ztratí všechno, čím kdy byl.

„Chu Wanningu...“ zašeptal chraplavě.

Projela jím vlna žáru, zasáhla i samotnou duši, i špičky prstů jako by mu hořely.

Znovu se zmocnil těch chladných měkkých rtů; v ústech ještě zůstala hořká chuť léku. Tlukot jeho srdce hřměl jako údery bubnu, posedlý touhou ho nespoutaně líbal. Znal toho člověka jako nikoho jiného; od svého znovuzrození se kvůli své zášti k němu s ním odmítal sblížit, ale teď, když ho líbal, byla to čirá, opojná radost, uspokojení, jaké cítí poutník, který na poušti umírá žízni a najednou na jazyku ucítí chuť sladkého nápoje, jako když uprostřed mrazivé noci dostanete silnou přikrývku zahřátou ohřívadlem.

Myslel si, že v tomto životě s tím skončuje. Nečekal, že se nakonec neubrání své touze, že stačí několik slov a přestane se ovládat, že ho bude líbat bez jeho svolení.

Chtěl si vzít svého mistra právě teď a tady, bez ohledu na následky, jenže Chu Wanningovi nešly svléknout šaty, a zatímco zápasil s jeho oděvem, něco ho píchlo do prstu.

„Cink!“

Mo Ran v prstu ucítil studené bodnutí kovu, a něco s cinknutím vypadlo na postel, chvilku se to kutálelo a pak se to zastavilo.

Mo Ran byl příliš vzrušený, než aby ho odradila taková ranka, a tak na tu věc jen vrhnul rozčilený pohled, a vrátil se k těm směšným šatům, do kterých byl zašněrovaný Chu Wanning. Všechny jeho pocity z minulého života, které tak dlouho sám před sebou ukrýval a potlačoval, teď, když se nad ním skláněl, byly zpět. Myslel jen na to, jak se dlaněmi dotýká Chu Wanningových štíhlých boků a ten dotyk v něm probouzí pocit žáru a tíže.

Jenže Chu Wanningovy šaty bylo nemožné svléknout, jako by snad byly očarovány.

Mo Ran zaklel a udeřil pěstí do čela postele, pak rozzlobeně slezl z lůžka, aby našel nůž a rychle se vypořádal s tím natřikrát zauzlovaným pásem.

Jak vstával, koutkem oka postřehl nějakou kovovou věc. Nejprve tomu nevěnoval žádnou pozornost, ale pak se jeho mysl, zatemněná chřtíčem, vyjasnila.

Zastavil se a trhnul hlavou, aby tu si tu věc znovu prohlédl.

Byla to zlatá vlásenka, křiklavě červená, zdobená orchidejemi a motýly. Tu samou koupil v prameni broskvových květů Xia Sinimu, když na ni několik dnů střídal peříčka. Sám mu ji vetknul do vlasů, aby mrzutého bratříčka trochu rozveselil, a řekl mu: „Děti mají nosit jasné barvy, jako je červená a zlatá.“

Mo Ran vlásenku zvedl, tupě se na ni díval a měl pocit, jako by ho hodili do studené vody.

Počkat... co to má znamenat?

Proč by měl mít Chu Wanning u sebe něco, co daroval Xia Sinimu?

Ledaže...

Mo Rana napadlo něco strašného. Pomalu se otočil a jeho oči, ještě zastřené touhou, utkvěly na Chu Wanningovi. Mistr byl znovu v bezvědomí; Mo Ran zíral na jeho tvář, na rty zrudlé od jeho polibků a málem se mu zastavilo srdce.

Ne, to ne.

Musel se zbláznit...

Že by ho Chu Wanning netahal za nos?

Je, je... Xia Sini... opravdu Chu Wanningův syn?
Mo Ran se otřásl a měl pocit, že mu snad praskne hlava.

84. kapitola - Jeho Výsost tí ukradne políbek a ty sí aní nevšimneš

Když se Chu Wanning probudil, uviděl Mo Rana, jak sedí u stolu, podpírá si hlavu, zírá do prázdna, a v očích se mu odráží plamínek svíčky.

Chu Wanning si řekl, že by měl asi vstát, ale když zjistil, že vůbec nemá sílu, nechal toho. Vzorovaný fialový závěs se pohnul. Otočil se na bok a mlčky sledoval Mo Rana, ale ten hloupý chlapec byl pořád tolik zamyšlený, že si ani nevšiml, že se jeho mistr vzbudil.

Ale kdo mu to mohl vyčítat? Každý, kdo by právě zjistil, že jeho milenec má dítě s nějakou cizí ženskou, by asi nebyl úplně při smyslech.

Je Xia Sini opravdu Chu Wanningův syn? Jak je to možné... Chu Wanning je přece tak odměřený a vybíravý, jaká žena by ho mohla zaujmout?

A navíc, jestli je to pravda, pak musel mít to nemanželské dítě i v minulém životě, ale během všech těch let, které strávili spolu, Chu Wanning se v žádném případě nechoval jako otec rodiny, a to ani ve všedních záležitostech, natož v posteli.

Ale co potom ta zlatá vlásenka s motýly?

Mo Ran udeřil hlavou o stůl, celý vzteklý a zmatený z té záležitosti, která mu vůbec nešla na rozum.

Nikdy nebyl moc chytrý, a z každé složitější věci mu šla hlava kolem; čím víc myslel, tím víc ho bolela hlava, takže se za ní nakonec chytil a praštil sebou o stůl, hlasitě vydechl: „aaa“ a zůstal bez hnutí.

„Mo Rane, co to děláš?“

Mo Ran okamžitě překvapeně vyskočil: „Mistře, vy jste vzhůru?“

„Hm.“ Chu Wanning si slabě odkašlal a zadíval se na něj: „To je... hostinec na ostrově Linling?“

„J... jo.“ Mo Ran se zvedl a přistoupil k lůžku, kde si všiml, že Chu Wanning má na dolním rtu kapičku. Tvář mu zrudla, když si vzpomněl, jak propadl touze, ztratil všechno sebeovládání a málem udělal strašnou chybu.

Chu Wanning si všiml, jak je nesvůj a zeptal se ho: „Co je?“

„Nic, nic.“ Mo Ran mávl rukou a honem změnil téma: „Mistr omdlel v Xuanyuanově pavilónu, tak jsem vás sem don..., ehm dovedl, abyste si odpočinul. Potom jsem sehnal lékaře, aby se na vás podíval a ten vám předepsal nějaký lék a pak...“

Pak jsem slyšel, jak mluvíš ze spaní, něco mi to připomnělo, takže jsem se neovládl a důkladně tě zlíbal.

Nic takového ale Mo Ran samo sebou neřekl. Ale vázl mu hlas, měl horečnatý pohled a byl celý popletený.

Když Chu Wanning uslyšel, že ho vyšetřil lékař a viděl, jak se na něj Mo Ran divně tváří, srdce mu pokleslo – možná že přišel na jeho tělo zasáhl jed, který způsobuje, že se zmenšuje. Bezděčně sevřel rukama příkrývku a zeptal se: „A co lékař řekl?“

„Řekl, že na mistra působila magická zbraň a proto omdlel.“

Mo Ran na chvíli zaváhal: „Mistře, vaše zlaté jádro...“

„Neměj strach, je jen trochu slabší než obyčejné zlaté jádro.“

Mo Ran zamrkal. Uvažoval nad tím, jak je možné, že Chu Xun i Chu Wanning mají na srdci jizvu a lámal si hlavu, jestli tam není nějaká spojitost, ale když slyšel, jak o tom Chu Wanning mluví, řekl si, že to asi nebude ono. Přesto se zeptal: „Ale jak to? Mistr má takovou moc, vaše zlaté jádro nemůže být tak slabé od narození. Jak se to stalo?“

„To už je dávno. Před mnoha lety jsem utřil zranění, a od té doby je to tak.“ Chu Wanning ledabyly mávl rukou; tohle mu starosti nedělalo.

„Řekl ještě něco?“

Mo Ran zavrtěl hlavou: „Ne.“

Chu Wanning si ho v blikajícím světle svíčky zamyšleně prohlížel: „Tak proč jsi před chvílí tloukl hlavou o stůl?“

Mo Ran se tomu zkusil vyhnout a nevyšlo to, tak prostě vytáhl z rukávu zlatou vlásenku a rozevřel ruku.

„Našel jsem tohle.“

„U vás.“

Takže on na to přišel.

Tiše vydechl. Chvíli bylo ticho, oba mlčeli. Potom Chu Wanning zavřel oči, a právě když to chtěl všechno po pravdě vysvětlit, Mo Ran tichoučce zapípal: „Mistře, bratříček Xia... je opravdu váš syn?“

Chu Wanning otevřel oči, krev, která mu před chvílí ztuhla v žilách, se zase rozproudila. Ztratil řeč, a tak se beze slova díval na Mo Weiyua, který stál u postele a tvářil se dost divně. Chu Wanningův pohled říkal: „Ty blbče.“

„Ano,“ Chu Wanning natáhl ruku a Mo Ranovi vlásenku sebral dříve, než ten se na něco zmohl. „Vždyť už jsem ti to říkal. Proč se zase ptáš?“

Mo Ran si zakryl obličej rukama: „Jen jsem... chtěl mít jistotu.“

Jenže navzdory tomu, jak ho Chu Wanninhg pořád ujišťoval, že Xia Sini je opravdu jeho vlastní krev, Mo Ran tomu stejně nevěřil. Mo Ran se ze všech sil snažil nevypadat tak zbědovaně a rozhodl se, že až bratříčka Xia zase uvidí, podrobí ho důkladnému výslechu. To spíš umře, než aby uvěřil tomu výmyslu!

Chu Wanning se trochu vzpamatoval a posadil se.

„Moje šaty...“

Ohmatával rukama napůl rozvázané šaty a mračil se: „Jak to, že jsou tak neupravené?“

Mo Ran se rozkašlal.

Dostal strach, že by si mohl vzpomenout na to, co se tady dělo, a tak změnil téma: „Mistr má určitě hlad, že? Slyšel jsem, že tady v hostinci se docela obstojně vaří, hlavně tofu wensi. Co jít dolů a něco si dát? Já vás zvu.“

Chu Wanning na něj vrhnul ledový pohled: „Cože? Za peníze, které jsem ti svěřil?“

Ale přesto si smetl smítka se svých širokých rukávů a zamířil ke dveřím, aby se vydal dolů.

Kuchyně ostrova Linling se podobala té yangzhouské – byla lehká, a pokrmy byly spíše na sladko, což vyhovovalo Chu Wanningovým chutím.

Bylo po dražbě a většina účastníků už odjela, přesto si ti dva objednali soukromý salónek, aby se nemuseli skrývat pod pláští.

Usadili se, přišel číšník, přinesl jídelní lístek, oběma jim nalil šálek zeleného čaje biluochun a zase odešel.

„Mistře, podívejte se na ta jídla nejdřív vy.“

„Jen klidně objednej. Jiangnanská jídla mi nevadí,“ řekl Chu Wanning, vzal šálek a usrkl trochu čaje. Ale jakmile se čaj dotknul jeho rtů, zamračil se.

„Co se stalo? Je to moc horké?“ divil se Mo Ran.

„... To nic. Asi je tu moc suchý vzduch, popraskal mi ret,“ odpověděl Chu Wanning a váhavě si přejel prstem po rtech.

To je divné, kdy se to stalo?

Mo Ran provinile svěsil hlavu.

Protože mělo ještě chvíli trvat, než jim přinesou jídlo, Chu Wanning se rozhodl, že s Mo Ranem probere, co se přihodilo v Xuanuanově pavilónu. Protože dražbu opustili příliš brzy, nevěděli, kdo nakonec získal magickou zbraň, ale nemělo by být moc složité se na to někoho zeptat. Zatímco mluvili, stůl zaplnily nejrůznější yangzhouské pokrmy. Chu Wanning měl dojem, že už probrali všechno, co probrat mohli, a tak se přestal vyptávat a místo toho si prohlížel jídla na stole. Zvedl oči a zadíval se do tváře mladíkovi naproti, který se na něj rozpačitě usmíval.

„Ty už jsi někdy byl v Jiangnanu?“ zeptal se Chu Wanning.

Mo Ran se samozřejmě kdysi v minulém životě vydal obdivovat meruňkové květy a vlahé deště Jiangnanu, ale nesměl zapomínat na to, že mu teprve bude sedmnáct a na horu Sisheng přišel teprve před dvěma lety, a tak zavrtěl hlavou: „Ne.“

Chu Wanning znovu sklopil své dlouhé řasy, tvářil se netečně, ale řekl: „Vždyť jsi objednal to nejlepší.“

Teprve teď si Mo Ran uvědomil, že objednal jen taková jídla, aby chutnala Chu Wanningovi. Chtěl jenom, aby se Chu Wanning pořádně najedl a zotavil se, a přitom úplně zapomněl na to, že místní kuchyni nemá znát.

„Když jsem byl malý, pracoval jsem v kuchyni zábavního podniku, takže jsem o těch jídlech už slyšel, i když jsem je ještě nikdy neviděl.“

Chu Wanning naštěstí dál nenaléhal a řekl jenom: „Tak pojďme jíst.“

Velkou část jiangnanských pokrmů tvořily plody moře, a bylo jen přirozené, že tady na ostrově Linling byly všude k vidění koše plné krabů a krevet, se stůl pod mořskými plody jenom prohýbal. Byl tu do zlata pečený úhoř zalitý omáčkou, kyselé sépie, zvenčí křupavé a uvnitř vláčné, garnáti uvaření v páře, smažené mušle a dušená makrela. Vonělo to božsky. A kromě toho, ta jídla z masa a zeleniny, i zákusky, to všechno bylo tak vkusně a elegantně naservírované, až oči přecházely.

Byly tu i dušené kuličky z krabího masa, vepřové nožičky v rosolu, krájené tofu povařené ve slepičím vývaru, knedlíčky, tofu wensi a ještě spousta dalšího.

Mo Ran si opřel hlavu o ruku a pozoroval, jak číšník přináší poslední chod – koláč s vonokvětkou – a potom se podíval po Chu Wanningovi, jaké jídlo si dá jako první. Už chvíli o tom uvažoval a sám se sebou uzavřel sázku, že to určitě budou krabí kuličky.

To bylo Chu Wanningovo oblíbené yangzhouské jídlo. Opravdu, jakmile bylo všechno na stole, jeho hůlky bez váhání zamířily patřičným směrem.

Mo Ran si povzdechl; ten člověk je tak předvídatelný, ať už jde o jídlo, i o všechno další, všechno pořád dělá...

Plop. Krabí kulička přistála v Mo Ranově misce.

... stejně?

Mo Ran trhnul hlavou, celý překvapený z toho, že se mu dostalo takové pocty: „Mi... mistře?“

„Děkuji, že ses o mně v posledních dnech tak staral.“

Co to? Slyší dobře? Mo Ran se lekl.

Chu Wanning mu opravdu právě poděkoval za to, že se o něj staral?

V celém minulém životě takovou věc nikdy neřekl!!

Chu Wanning sledoval, jak mladík naproti němu rudne, zvedá obočí a oči má pořád větší a větší. Pak se mu dokonce uvolnil pramínek vlasů, spadl mu do čela a směšně se komíhal sem a tam. Protože učený mistr Chu nevěděl, co dělat, ale snažil se zachovat důstojnost, obrátil se k šálku čaje a opatrně z něj upil.

Au, ten ret...

Po pravdě řečeno, po té době, kterou s Mo Ranem strávil jako Xia Sini, se Chu Wanning začal cítit provinile. Když o tom po nocích přemýšlel, musel připustit, že se chová dost hrubě, a na Mo Rana bývá přehnaně přísný. Řekl si, že tak už to dál nejde, a jakmile zase bude jako dřív, bude všechno dělat mnohem lépe.

Když se v Prameni broskvových květů setkal s Xuanjim, musel se Chu Wanning dlouho nutit, aby se zeptal, jak se má chovat, aby se ho žáci tolik nebáli. Xuanji přirozeně napřed váhal a potom mu řekl: „Musíte jim dát najevo, že vám na nich záleží.“

Dát jim najevo, že mi na nich záleží...

Protože si Chu Wanning myslel, že Mo Ran kuličky z krabího masa ještě nikdy nejedl, začal vysvětlovat: „Dušené kuličky z krabího masa se připravují z libového, nejemno nasekaného vepřového, které se smíchá s jikrami garnátů, krabím masem a krabími jikrami, a z toho se vytvarují kuličky. Kuličky se podusí ve vývaru společně s čínským zelím a potom se servírují na talířích z červené hlíny.“

Mo Ran byl úplně vyjevený.

Proč přeřikává jídelní lístek?

Jenže Chu Wanning došel k názoru, že když svému žáku bude popisovat všechna ta nová a neznámá jídla, dá mu tím najevo, jak mu na něm záleží. Takže, ať už Mo Ran ochutnal cokoli, následovala vyčerpávající přednáška, jako vystřižená z Jiangnanské kuchařky. Kdyby Chu

Wanning nemluvil takovým hlubokým, uklidňujícím hlasem, Mo Ran by nejspíš dávno převrátil stůl a utekl.

„Hej! Už jste to slyšeli? Sekta Rufeng z Linyi vyhrála i poslední dražbu v Xuanyuanově pavilónu!“

Salónky od sebe dělily jen tenké bambusové zástěny, a protože ti lidé vedle se spolu bavili dost hlasitě, Mo Ran a Chu Wanning z jejich rozhovoru slyšeli každé slovo.

Chu Wanning okamžitě přestal vysvětlovat, co jsou to vepřové nožičky v rosolu, vyměnil si s Mo Ranem pohled a oba začali napjatě poslouchat.

Mluvil drsný mužský hlas: „Jasně že slyšel. To je věc, co? Tři sta miliónů zlatých na dřevo. Taková příšerná cena. Tolik peněz pohromadě jsem v životě neviděl.“

„Tsss, tobě na ničem jiném nezáleží. To nevíte, že sekta Rufeng taky dala padesát miliónu zlatých za hostinu motýlo-kosté krásy!“

„Nebesa! Motýlo-kostí, to jsou ti, co se jedí nebo používají k partnerské kultivaci? Nemůžu věřit tomu, že největší sekta používá takovou hanebnou kultivační metodu, to je odporné!“

„Ale bratře Su, hostina motýlo-kosté krásy je velice rozumný způsob kultivace, a není ani zakázaný. Možná že vypadají jako my, ale nejsou to lidé. Není velký rozdíl mezi tímhle a urychlováním kultivace po jídání vílích plodů. Měl by ses uklidnit.“

„Hm, s tím bych nesouhlasil...“

Někdo jiný se tiše zasmál: „Ten, kdo koupil hostinu motýlo-kosté krásy, to byl nějaký mladý žák ze sekty Rufeng, který se objevuje jen málokdy, nějaký Ye. Slyšel jsem, že vypadá slušně a od takovýho bych nečekal, že bude kvůli kultivaci prcat ženský. Jo lidi, já bych řekl, že se sektou Rufeng to začíná jít z kopce.“

Přidal se někdo další: „A co je na tom špatného? Komu by se nelíbily krásné ženy?“

Rozhovor se stočil k otázkám etiky a morálky, tedy k ničemu, co by stálo za pozornost.

Chu Wanning tiše zopakoval: „Takže sekta Rufeng koupila tu magickou zbraň?“

„Vypadá to tak.“

Chu Wanning nevypadal právě potěšeně: „Tím to bude složitější. Budeme muset navštívit sektu Rufeng, abychom pokračovali v pátrání.“

Mo Ran kývl a pak si vzpomněl: „Mistře, vy jste kdysi byl v sektě Rufeng.“

„Hm.“

„Vám se tam nechce?“

Chu Wanning vypadal, že ho jen pomyšlení na cestu k sektě Rufeng připravilo o náladu. Zamračil se a řekl: „Možná že je to proslulá sekta horní kultivační oblasti, ale já...“

Než dokončil větu, z velkého sálu hostince se ozval hluk. Někdo hlasitě ječel: „Hostinská, dám vám pět set zlatých, když se tamtěch lidí zbavíte. Náš mladý pán si to tady dnes zarezervuje celé.“

85. kapitola - Jeho Výsosti se nezbavíte za pouhých patnáct set zlatých

Hlas hostinské zněl omluvně: Ó, milostpán je tak štědrý, pět set jen tak, tato prostá osoba je tolik polichocena. Ale my musíme být zdvořilí ke všem našim hostům, pokud podnik chceme udržet. Víte, my nemůžeme jenom tak všechny ostatní vyhodit. A co byste řekl na tohle: máme dost prostorné soukromé místnosti v pavilónu Guiwu, vyhrazené jen pro takové významné hosty, jakými jste vy, jen se pojdte podívat -.“

Neměla však dost času, aby dopověděla, co měla na mysli, protože ji přerušilo hlasité rachocení převrácených stolů a židlí.

„Proč mám ještě něco prohlížet! Co je mi sakra do vašeho pavilónu Guiwu nebo Wugui, nebo jak vlastně, co je to za blbý jméno... ten si nechte! Zbavte se jich hned a dám tisíc!“

„Ale milostpane, vypadáte moudře jako nějaký učenec, vy musíte být rozumný a nebudete nutit mně, ubohou osobu, aby musela udělat něco tak strašného!“

Hostinská lhala jako když tiskne a chlácholivě se usmívala: „Právě teď tu nemáme mnoho hostů, když se milostpánovi pavilón Guiwu nelíbí, určitě mohu nabídnout něco jiného, menšího, ale právě tak elegantního a k tomu ještě dodat nějakou zábavu, co třeba hudbu a tanec, a to zcela zdarma, tak co na to říkáte?“

„Ne! Rozhodně ne! Patnáct set! Ať už vypadnou!“ vykřikoval muž neotesaně. „Přestaňte tu zaclánět! Náš mladý pán bude zuřit, když sem přijde a nic nebude přichystané!“

„Jé...“ Tisíc zlatých je pro obyčejného člověka hodně peněz, ale pro někdejšího císaře smrtelníků to je směšná almužna. Jenom cetky, které čas od času nechával posílat Song Qitong, aby si jí naklonil, byly poklady nevyčíslitelné ceny. Oči mu pobaveně svítily a ocucával jídelní hůlku, pak se na Chu Wanninga usmál: „Mistře, mistře, slyšel jste to? Ten chlapík si myslí, že se nás za pouhých patnáct set zlatých zbaví.“

Chu Wanning po něm střelil pohledem, odsunul bambusovou zástěnu a zadíval se dolů. V hlavním sále byl houf lidí. Byli oblečení prostě, takže se nedalo uhádnout, ze které jsou sekty, ale každému z nich se u boku houpala ostrá čepel a u nohou se jim vrčeli běsovlci. Jestli se jedná o cenné čepel, nebylo jasné, ale hodnota běsovlků byla nemalá, a navíc nebyli běžně vůbec ke koupi. Získat jen jediného, to byl pro malou sektu téměř nemožný úkol, ale tihle lidé měli každý vlastního. Docela určitě byli z nějaké významné sekty.

Všichni hosté přestali jíst a začali se po nich znepokojeně dívat. V sále bylo takové ticho, že by bylo slyšet i špendlík upadnout. Najednou do hostince vlétlo něco jasně bílého. Chvíli bylo ticho, jak všichni namáhali zrak, aby zjistili, co to je, a pak vypukla vřava, jak všichni uhýbali a utíkali pryč, dozadu, co nejdál. Ti, co se dali nejsnáze vystrašit, křičeli: „Démon, obrovský démon!“

Byl to sněhobílý běsovlk, vzrostlý jako tři muži, oči měl krvavě rudé, srst lesklou jako satén; tesáky dlouhé jako lidská paže se studeně blýskaly.

Na tom obrovském, nebezpečném tvorovi seděl pohledný mladý muž, tvářil se nadutě a měl ledabyly přehozenou nohu přes nohu. Přes jasně červené roucho s rukávy vyšívanými zlatem měl navlečenou loveckou výstroj. Na hlavě měl stříbrnou přilbu se znakem lva polykajícího slunce, z jejíž koruny visel červený střepec. Svou zbraň, jaspisový luk, měl položenou na kolenou.

Jakmile kultivující všechnu tu okázalost spatřili, všichni poklekli na jedno koleno, dlaň si položili na hrud' a jako jeden muž pronesli: „Zdravíme mladého pána!“

„Nuže dobrá.“ Mladík mávl rukou, zdálo se, že je pohněvaný. „Nedokážete ani zařídit takovou maličkost. To je uvítání tak pro psa!“

„Pffft.“ Mo Ran se neudržel a zasmál se, naklonil se k Chu Wanningovi a pošeptal: „Když je to uvítání pro psa, znamená to, že on je pes?“

Mladý muž, který seděl v měkké srsti běsovlka vypadal skutečně podrážděně: „Kdo dělá v téhle špinavé knajpě hostinského?“

Hostinská se bála, ale předstoupila a s předstíraným klidem se omluvně usmívala: „To si dovoluje být tato prostá osoba.“

„Aha,“ zadíval se na ní. „Hodlám tu dnes přespat, ale nejsem zvyklý mít kolem sebe tolik lidí. Vysvětlete jim to, ztrátu vám nahradím.“

„Ale nesmrtelný pane...“

„Chápu, že vás to staví do obtížné situace. Tady, vezměte to a dejte to na každý stůl jako výraz mé omluvy. A pokud někdo neodejde, nechte ho být.“ Hodil hostinské váček, ta jej otevřela a zjistila, že je plný zlatých pilulek devítinásobného růstu. Ty pilulky umožňovaly po deset dní zvyšovat kultivační úroveň a jediná pilulka na trhu stála kolem dvou tisíc zlatých. Hostinská byla nejprve z také výstřední nabídky celá zmatená, ale pak si potají oddechla.

Žádný kultivující by něco takového neodmítl; s těmi pilulkami bude naprosto přijatelné, aby každého požádala o odchod.

Hostinská obcházela stoly, omlouvala se a předávala dar. Mladík zívá a pak se nasupil na své společníky: „Jste úplně k ničemu, všechno abych dělal sám!“

Muži se ohlíželi jeden po druhém a pak jednohlasně pronesli: „... Mladý pán je tak moudrý a udatný.“

Hosté se zakrátko vytratil; tedy až na Chu Wanninga a Mo Rana, kteří se nestarali ani o peníze, ani o kultivační pilulky. Všichni ostatní přijali, co se jim nabízelo a bez námitek se vydali shánět si jiný nocleh.

„Mladý pane, všichni odešli, jen dva hosté odmítli. Říkají, že je už moc pozdě a jeden z nich se prý necítí dobře,“ oznámila hostinská.

„To nic, není nutné se hádat s nemocným,“ mávl mladík rukou. „Pokud mě nebudou obtěžovat.“

Hostinská se usmála a nadšeně pronesla: „Mladý pán je tak laskavý. Už se připozdívá. Ráčí mladý pán jít odpočívat, nebo si raději dá něco k snědku?“

„Mám hlad,“ odpověděl mladík. „Ještě nechci jít spát. Přineste jídlo.“

„Jistě, můj skromný podnik nabídne mladému pánu to nejlepší. Specialitou našeho kuchaře jsou krabí masové kuličky, vepřové nožičky v rosolu ...“

„Krabí kuličky?“

Mladík zjevně nepocházel z jihu a o jižanských jídlech nic nevěděl. Nad názvy pokrmů zvedl obočí a pak mávl rukou. „Ne, ta vaše divná jídla nechci, vůbec nevím, co to je.“

Snad je to jen šíleně bohatý kupec, a ne žádný vznešený pán, jak se zdálo původně.

„... Tak co by si mladý pán přál? Uděláme, co mu na očích uvidíme.“

„To bude snadné.“ Mladík kývl ke svým průvodcům: „Pět liber hovězího pro každého z nich, deset pro mě, a ještě libru fazolových výhonků a dvě skopové kýty. To by nám mělo stačit, není dobré se na noc přejídat.“

„Ty jo...“ uklouzlo Mo Ranovi.

Otočil se na Chu Wanninga a chtěl si dělat legraci z toho jaký má mladý pán bezedný žaludek, ale uviděl, že Chu Wanning se na mladíka upřeně dívá s nerozluštitelným výrazem v tváři.

Mo Ran se ho roztržitě zeptal: „Mistr ho snad zná?“

„Hm.“

Jen se náhodou zeptal, a vůbec nečekal, že ho Chu Wanning zná doopravdy.

„Mo Ran překvapeně vykřikl: „Co? Kk... Kdo je to?“

„Jediný syn hlavy sekty Rufeng,“ řekl Chu Wanning tiše. „Nangong Si.“

Není divu, že ho Chu Wanning zná, vždyť byl kdysi v sektě Rufeng v Linyi a musí přece vědět, jak vypadá syn vůdce sekty. A není žádný div, že toho chlapíka nezná on, protože když se v minulém životě vydal vyhladit sektu Rufeng, dávno už umřel na nějakou nemoc. Tehdy si myslel, že syn vůdce sekty musel být nějaký chorobami prolezlý mrzáček, ale mladík tady je zdravý a plný života, i sebevědomí má na rozdávání.

... Jak mohl tenhle mladý muž zemřít na nějaké onemocnění? Byl to snad nějaký mor?

Dole zatím Nangong Si v klidu jedl, spolykal svých deset liber hovězího i dvě jehněčí kýty a svou skromnou večeři zapil přiměřeným množstvím vína. Mo Ran to mlčky pozoroval z patra.

„Mistře, neříká se, že sekta Rufeng je samá elegance, vytříbenost a zdvořilost? Co je potom s tím jejich mladým pánem? Vždyť si vede hůř než náš Xue Mengmeng.“

Chu Wanning pootočil hlavou, ale i tak stále sledoval dění dole: „Nedávej svévolně svým spolužákům přezdívky.“

Mo Ran se zasmál, a právě se chystal poznamenat něco dalšího, když ho najednou něco uvědomil. Do čela ho dloubal Chu Wanningův prst, odstrkával ho. Jeho rukáv mu visel před obličejem jako mlžný závoj; byl utkaný z velice jemné látky, jako z hedvábí nebo saténu, ale nepodobala se jim; hřála i chladila zároveň a byla poddajná jako voda.

Předtím, když ho spalovala touha a nemohl šaty z Chu Wanninga svléknout, myslel si, že jsou mu příliš těsné. Ale teď Mo Ran zjistil, že šaty jsou ušité z hedvábí zvaného „zmrzlá mlha“ z hory Kunlun.

V paláci Taxue na hoře Kunlun sídlila ta nejzastrčenější a nejuzavřenější sekta horní kultivační oblasti. Její žáci byli vybíráni v pěti letech a o rok později museli odejít kultivovat do ústraní na posvátnou půdu Kunlunu a tam museli zůstat, dokud se jim nepodařilo vytvořit si zlaté jádro. I když zlaté jádro je vrozené a kultivací se pouze probouzí, přesto je to dlouhý proces, který často trvá i patnáct let. Protože další osoby tam během této doby neměly přístup, představovaly potřeby žáků velký problém. Jedním z nich byla potrava, ale protože posvátný okrsek přilhal k jezeru Wangmu, mohli tam žáci rybařit. Ale rozhodně si nemohli tkát vlastní oděvy.

A tak bylo vynalezeno hedvábí „zmrzlá mlha“. Šaty zhotovené z takového hedvábí byly nejen lehké jako mlžný opar, ale byly opatřené kouzly, aby se nedaly zašpinit běžným prachem a špínou, takže se nemusely prát, pokud je třeba nepotřísnila krev.

Ale nejzvláštnější vlastností té tkaniny byla její schopnost přizpůsobit se tělu, což bylo pro žáky, kteří vstupovali do sekty jako malé děti a nemohli odejít, dokud jim nebylo mezi patnácti a dvaceti lety. Šaty z hedvábí „zmrzlá mlha“ rostly spolu s nimi, a tak měli celé ty roky šaty, které jim dobře padly.

K čemu ale Chu Wanning nosí šaty z takové látky? Mo Ran přivřel oči, hlavou mu proletěla matná jiskřička. Najednou měl pocit, že má něco přímo před nosem, že se od začátku mýlil, ale co to jenom je...

„Promiňte, mohu se vás zeptat, kde je hostinský?“ přerušil Mo Ranovy myšlenky sebejistý, ale zároveň přátelský a zdvořilý hlas. Podíval se dolů a uviděl skupinku žáků sekty Rufeng, se kterou se setkali v Xuanyuanově pavilónu. Ten, kdo přicházel v jejich čele, se nakláněl dovnitř, plášť s vyšívanými volavkami se rozvlnil; závěs ve dveřích rozhrnul mečem.

„Nejsou to Ye Wanxiho lidé?“ divil se Mo Ran.

Sekta Rufeng měla dvaasedmdesát měst, její žáci se často vůbec neznali a Nangong Si navíc seděl v soukromém salónu zády ke dveřím. Příchozí sice viděli své spolužáky ze sekty, kteří byli uvnitř hostince, ale ti měli na sobě obyčejné šaty, takže je nemohli poznat.

Ye Wangxi proti Nangong Simu, to bude podívaná.

„Omlouvám se vám, ale pro dnešní noc jsme rezervováni.“ Hostinská přispěchala a v duchu si nadávala, protože zapoměla hostince zavřít. „Je nám to opravdu líto, ale prosím, jděte někam jinam.“

Mladý muž, který je vedl vypadal ustaraně: „Ach, co máme dělat... už jsme obešli jiné hostince, ale všude mají plno. Je tu s námi křehká mladá dáma, která nutně potřebuje odpočinek a my doufali, že pro ni konečně seženeme nocleh. Smím vás požádat, abyste se vašeho hosta zeptala, zda by nám nepřenechal několik pokojů?“

„To... pravděpodobně k tomu nebude ochotný.“

Mladík se uklonil a znovu zdvořile prosil: „Prosím, přesto se ho zeptejte. Pokud nebude ochotný, smíříme se s tím.“

Hostinská ani nemohla odpovédět, protože jeden z Nangong Siho společníků udeřil pěstí do stolu a rozhněvaně vstal: „Vy se nemáte co ptát! Vypadněte! Nerušte mladého pána při jídle!“

„Správně! To se nestydíte přitáhnout si na noc ženskou, když na sobě máte šaty sekty Rufeng! Špiníte pověst sekty!“

Mladík, který nečekal, že dojde k takovému nedorozumění, zčervenal a pobouřeně vyhrkl: „Proč nás tak osočujete? My, kteří patříme k sektě Rufeng, jsme zásadoví a ctnostní a samozřejmě se nedopouštíme takového nevhodného jednání. Tu mladou dámu zachránil náš mladý pán, čistě z dobroty srdce, jak se opovažujete vykládat takové nesmysly?“

„Váš mladý pán?“ Muž z Nangong Siho doprovodu zašilhal k salónku a když viděl, že jeho pán stále popíjí víno a nevěnuje jim žádnou pozornost, považoval to za souhlas s tím, aby je vyhodil a hlasitě se rozchechtal: „Každý ví, že v sektě Rufeng je jen jeden mladý pán, tak by mě zajímalo, kdo ten váš mladý pán je?“

Od dveří zazněl jasný, příjemný hlas: „To budu zřejmě já.“

Všechny hlavy se otočily ke dveřím: „Mladý pan Ye...“

Ye Wangxi byl oblečený celý v černém a jeho tvář vypadala ve světle svíček křehce. Vešel dovnitř, následovaný ženou s ustrašenými očima, zakrytou závoji – Song Qiutong.

Mo Ranovi naběhla žilka na spánku, jen co ji spatřil. Zase ona. Vůbec teď nemá štěstí...

Nangong Siho společníky příchod Ye Wangxiho značně překvapil, potom se v tvářích těch, co nedokázali tolik ovládat objevilo pohrdání.

Ye Wangxi byl adoptovaný syn jednoho z významných starších sekty Rufeng, a byl spojován se stínovým městem z dvaasedmdesáti měst sekty. Jak už naznačovalo samotné jméno, stínové město se specializovalo na výchovu a výcvik stínových bojovníků, kteří vykonávali povinnosti tělesných strážců, špehů a nájemných vrahů. Vůdce sekty ho původně nechal vycvičit, aby se stal příštím velitelem stínových bojovníků, ale později se ukázalo, že pro jeho kultivaci nejsou metody stínových bojovníků vhodné, a tak byl přeložen do hlavního města, kde se stal pravou rukou vůdce sekty.

Díky své výchově mezi stínovými bojovníky se Ye Wangxi na veřejnosti často neobjevoval a znalo ho jen málo lidí. Vůdce sekty si ho nicméně dost považoval, a dokonce se začaly šířit pověsti, že je to jeho nemanželské dítě. Snad proto měl Nangong Si jako zákonitý dědic s Ye Wangxim dost napjaté vztahy.

A protože se s ním mladý pán nesnášel, bylo jen přirozené, že jeho doprovod o něm měl patřičně nízké mínění.

Měli nižší postavení než mladý pan Ye a v zásadě neměli žádné právo ho urážet, ale tvořili Nangong Siho osobní svitu a zodpovídali se přímo jemu, a tak po okamžiku rozpaků a tíživého ticha se nejméně zdrženlivý společník studeně zasmál a řekl: „No, mladý pane Ye, snad abyste šel, obávám se, že tu pro vás není místo.“

„Mladý pane, oni už řekli, že tu pro nás není místo, pojďme raději někam jinam.“ Song Qiutong svými štíhlými prsty tahala Ye Wangxiho za lem šatů, v jejím hlasu byl cítit strach. „A je to tu drahé, nechci, aby mladý pán kvůli mně zbytečně utrácel...“

Mo Ran nahoře obracel oči v sloup – vždycky mluvila takovým tichým ublíženým tónem, tak ho kdysi oklamala a teď to úplně stejně zkouší na Ye Wangxiho.

Ye Wangxi se právě chystal promluvit, když se ze zadní místnosti vynořil obrovský bílý stín a vrhnul se přímo Ye Wangximu na záda.

„Pozor, mladý pane!“ vykřikla varovně Song Qiutong.

„Vauuu! Vauuu!“

Sněhobílý běsovlk hlasitě zavyl, přiskočil k Ye Wangximu a začal ho vzrušeně obcházet v kruzích.

Všichni ztichli.

Ye Wangxi pohlédl na běsovlka, který se před ním laškovně převaloval po zemi a překvapeně zalapal po dechu: „Naobaijine?“

Nangong Siho vlčí ochránce se jmenoval Naobaijin – Karneol cornelian v platině, protože měl šarlatové oči, bělostnou srst a drápy jako zlato. Pokud tu byl Naobaijin, musel tu být i Nangong Si. Ye Wangxi několikrát pohladil tu velikou hlavu porostlou bílou srstí a rozhlédl se kolem.

Šššš...

Ruka v červeném, zlatem vyšíváném rukávu odsunula bambusovou zástěnu. Nangong Si se nedbale opíral o zeď salónku, paže měl zkřížené, a bambusová zástěna zpola zakrývala jeho rozhněvaný obličej. Nangong Si stále držel džbán s vínem a pohrdavě se ušklíbl na Ye Wangxiho: „Je velice zajímavé, že ať už se vydám kamkoli, vždycky se tam objevíte vy, že? Když mě pořád pronásledujete, jak jen zachováám tvář, až se o nás dvou začnou šířit klepy?“

86. kapitola - Bývalá manželka Jeho Výsosti není žádná lacíná coura

Ye Wangxi během jeho slov polknul naprázdno, ale nerozzlobil se, místo toho si dal na čas s odpovědí: „Mýlíte se, jsem zde kvůli příkazu vůdce sekty, aby provedl nákup v Xuanyuanově pavilónu, ne proto abych vás sledoval.“

Mo Ran s Chu Wanníngem si vyměnili pohledy.

Magická zbraň!

Nangong Si mávl džbánem s vínem, který držel v ruce a jeho tvář potemněla: „Tak můj otec po vás teď chce, abyste pro něj dělal nákupy, co? To nemám ruce a nohy, abych to pro něj mohl zařizovat já?“

„... A Si, tak jsem to přece nemyslel.“

„Kdo vám dovolil mi tak říkat?“ Nangong Si se zamračil, v očích se mu zablýskalo. „Mladý pane Ye, nemyslete si, že na mně můžete být drzý, jen proto, že otec vám slepě prokazuje přízeň ... nedělá se vám ze sebe zle?“

„Říkám vám tak na rozkaz vůdce sekty. Když se vám to nelíbí, měl byste to probrat s ním.“ Ye Wangxi se na chvíli odmlčel a potom řekl: „Jaký má smysl vylévat si zlost na mně?“

„Nevyhrožujte mi otcem!“

Nangong Si se zhluboka nadechl a uklidnil se. V jeho očích svítilo studené světlo, jako stříbrná zář měsíce zacloněná kouřem strážních ohňů.

„Mladý pane Ye,“ řekl a válel ta slova po jazyku. „Obávám se, že otec vám přikázal říkat mi A Si díky své mylné představě o vašem postavení v sektě, ale já vám radím, abyste zbytečně nevyčníval. Nepovažujte podaný prst za celou ruku. Nezáleží na tom, jak moc se přetvařujete, ale my dva si nikdy nebudeme rovni, už proto, jak jste přišel na svět.“

Jako by přes Ye Wangxiho pohlednou tvář přeletěl temný stín. Sklopil oči a tiše řekl: „Mladý pán má pravdu, ale ... ani jednou jsem nepomyslel na to, že jsem mladému pánovi roven.“

Změna oslovení mu zlepšila náladu. Nangong Si zvedl džbán a nalil si jeho obsah do úst, víno ho štípalo v hrdle, ale nebyl opilý. Ještě chvíli upřeně hleděl na Ye Wangxiho, pak se rozesmál a mávl rukou: „Neodvažujete se srovnávat se mnou, co? Jen se na sebe podívejte, jak jen jste ...“ Na posledních chvíli se zarazil; málem mu uklouzlo něco, co nechtěl říci na veřejnosti. Pevně stiskl rty a dál už jen mlčel.

Stejně jako Ye Wangxi, který poté, co byl tak urážen, sklopil víčka, takže nikdo nemohl zjistit, jestli mu v očích planě hněv, nebo rozhořčení. Neukázal nic než svou klidnou, laskavou tvář, nebojácnou, ale zdrženlivou.

Napětí dosáhlo vrcholu.

Nangong Si se neomalene rozhlížel, až jeho pohled zastavil na ženě za Ye Wangxim. Aby zakryl, že před okamžikem málem udělal hloupou chybu, odkašlal si, kývl bradou na ženu a zeptal se: „To je ta zachráněná?“

„Hm.“

„Kde se tu vzala? Není přece možné pomáhat úplně neznámým lidem.“

„Tak to není. Byla v dražbě v Xuanyuanově pavilónu.“

Nangong Si se o dražbu nestaral, a nenamáhal se ani nic zjišťovat, ale když slyšel že Song Qitong tam byla koupena, neubráníl se překvapení. Jeho nejprve lhostejný pohled se najednou zbystril, pečlivě si prohlédl její tvář a řekl: „Tohle tedy musí být buď rabokostá nebo je to hostina motýlo-kosté krásy?“

Ve světě kultivace se veřejně prodávaly a kupovaly jen dva druhy lidí: hostiny motýlo-kosté krásy a rabo-kostí. Rabo-kostí byli ti, kdo se narodili ze spojení mezi člověkem a démonem. Lidé se báli démonické podstaty takových míšenců, a jakmile byli vypátráni, byla

zničena jejich životní síla a lopatku dostlali cejch otroka, který je odsuzoval k celoživotní porobě.

Ale rabo-kostí nebyli nijak vzácní a jejich cena nebyla vysoká; obvykle skončili jako služebníci velkých sekt nebo jako hračky bohatých a mocných. Pro Xuanyuanův pavilón představovali nezajímavé zboží.

A Ye Wangxi skutečně odpověděl: „Je to hostina motýlo-kosté krásy.“

Nangong Si byl najednou samý zájem, obešel Ye Wangxiho, aby si Song Qitong prohlédl. Obhlížel ji ze všech stran jako byla skutečně něčím na prodej. Zamračil se: „Co to má s nohou? Je snad chromá?“

„... Utrpěla zranění, když ji zajali. Ošetřili jsme ji mastí, hojí se to.“ Ye Wangxi se odmlčel. „Proto nemůže jít příliš daleko a my doufali, že přes noc zůstaneme zde.“

Nangong Si nic neřekl, jen přivřel oči, prudce se sklonil Song Qitong k šíji a začenichal jako divoký vlk. Song Qitong jeho nevhodné chování vystrašilo; okamžitě zbledla a ztuhla na místě, žmoulala látku svých šatů a zdálo se, že omdlí.

„Má stejný pach jako obyčejní lidé,“ promnul si nos a kýchl, „a je posypaná nějakým voňavým pudrem ...“

Mávl rukou a nenuceně se zeptal: „Kolik?“

„Padesát miliónů.“

„Stříbrných?“

„Zlatých.“

Nangong Si vyvalil oči: „Ye Wangxi, zbláznil jste se? Víte kolik je to kultivačních kamenů nejvyšší jakosti? A vy mi koupíte ženskou? Tak zacházíte s penězi sekty Rufeng?“

„Nekoupil jsem ji za peníze sekty.“ Ye Wangxi se zarazil a pak důrazně pronesl: „A nekoupil jsem ji pro vás.“

„Vy ...!“ Hněv, který se v něm sotva utišil, se už zase rozhořel. Nangong Si zavrčel: „Už je mi to jasné!“ Zadíval se na Song Qitong a čím déle se díval, tím byl rozzlobenější a nejvíc ho zlobil spuštěný závoj. „Ty, koukej si okamžitě sundat ten hadr z tváře!“ poručil.

Vyděšená Sing Qitong se pevně chytla Ye Wangxiho rukávu, schovala se za ním a zanaříkala: „Mladý pane Ye ..., já nechci ...“

Ye Wangxi, sám štíhlý, neměl ani tak vysokou, ani tak mohutnou postavu jako Nangong Si, ale když zvedl hlavu a beze slova se na něj zadíval, neměl v očích žádný strach: „Mladý pane, ona nechce, nechte ji být.“

„Moc žvaníte. Zachránil jste jí, takže sektě Rufeng dluží za svůj život a to znamená, že mě bude poslouchat. Sundej to!!“

„Ano, zachránil jsem ji, ale také jsem jí ihned dal svobodu,“ řekl Ye Wangxi. „Prosím, nenuťte ji k tomu, mladý pane.“

„Ye Wangxi! Sakra!“ Nangong Si vztekle udeřil do zárubně dveří. „Za co mě máte? To musíte být pořád proti mně? Řekl jsem, aby si sundala ten zatracený závoj. Nechám vás tady, když si tu věc sundá, jinak okamžitě vypadněte!“

Ye Wangxi si jen téměř neslyšně povzdechl a obrátil se k Song Qitong: „Pojďme pryč.“

Tentokrát to nebyl jenom Nangong Si, kdo zalapal po dechu; Ye Wangxi měl s sebou magickou zbraň a oni ho nemohli nechat jen tak odejít. Chu Wanning ihned řekl: „Zastav ho.“

„Dobře, dobře.“ Mo Ran právě myslel na to samé, ale pak se zarazil: „Mistře, ale kde bude spát?“

„Může mít polovinu našeho pokoje.“

„... Uch.“ Mo Ran se zdál být nespůj. „To ale není dobrý nápad.“

Chu Wanning rozevřel oči: „Proč ne?“

„Mistr o některých věcech neví, ale bude lepší, když nebudeme ve stejném pokoji jako on. Navíc, on by s tím stejně nesouhlasil, totiž, on je ...“

Právě se dostával k tomu nejdůležitějšímu, když se zezdola ozval rachot, jak Nangong Si skopl stůl, na podlaze zařinčely rozbíjené poháry a nádoby, poté zaznělo skřípání, jak odtáhl lavici, stoupl si na ni a rozeřval se: „Kdo vám dovolil odejít?! Co myslíte, že děláte, to má být vzpoura? Vraťte se!“

Ted' už vydal rozpačitě i Nangong Siho doprovod.

Mladý pane ... nebyl jste to snad vy, kdo jim přikázal odejít?

Ale zdálo se, že Ye Wangxi je na Nangong Siho nesmyslné výbuchy nálad zvyklý, předstíral, že nic neslyší, poklepal Song Qitong na rameno a gestem jí naznačil, aby si pomatence za nimi nevšímal.

„Ye Wangxi!“

„Ye Wangxi!!“

„Ye ... Wang ... xi!!!“

Ye Wangximu na spánku vystoupla žilka, když se proti své vůli otočil, právě aby zahlédl, jak k němu letí džbán. Zornice se mu prudce stáhly, chtěl se mu vyhnout, když před ním zasvítla bílá, rozmazaná skvrna.

„Co ...“

Jemný hlas bolestně vykřikl a všichni v místnosti se zděsili, Ye Wangxi a Nangong Si nejvíc.

Song Qitong v posledním okamžiku odrazila ránu určenou Ye Wangximu a na čele, kde jí zasáhl těžký hliněný džbán, silně krvácela. Chvějící se rukou, krásnou, jak z nefritu se dotkla tekoucí krve a okamžitě jí vytryskly slzy.

„Nesahejte si na to; já se podívám.“

„To je v pořádku, jen když se mladému pánovi nic nestalo.“

„To nedokážete vést hovor, aniž byste házel věcmi?“ řekl Ye Wangxi podrážděně, a vrhnul na Nangong Siho vyčítavý pohled, poté se obrátil ke svému doprovodu: „Doneste mi lék jinchuang.“

„Došel nám, mladý pane,“ řekl tiše sluha. „Mám ho dojít koupit?“

Ani Nangong Si nic takového nečekal, přinutil se ke klidu, ale v očích měl vepsanou vinu. S prkenným výrazem zašeptal: „Já, já snad něco mám ... A Lane, podej mi mou brašnu na léky.“

Ye Wangxi byl pořád rozhněvaný, pevně svíral rty a nevěnoval mu žádnou pozornost.

Nangong Si tam ztuhle stál, dlouho jenom držel lahvičku s lékem, Ye Wangxi však ani nehnul brvou, jen na něj zíral. Protože nemohl jen tak odhodit svou hrdost, lahvičku hrubě vrazil Song Qitong: „Tady, použijte to, jestli chcete, mně je to jedno.“

Song Qitong byla jako poplašená laň, nejprve se nejistě podívala po Ye Wangxim a teprve, když viděla, že nic neříká, ale ani se jí nepokouší zastavit, lék přijala, sklonila hlavu, uklonila se muži, který ji zranil a tiše pronesla: „Děkuji Vám, mladý pane Nangongu.“

Nangong Si který nečekal, že dívka, které málem roztříštil lebku, mu bude děkovat, byl vyvedený z míry. Pak se vzpamatoval, mávl rukou a rozpačitě si odkašlal: „Není zač.“

Té noci Ye Wangxi přece jenom v hostinci přenocoval.

V hostinci se rozzářila spousta svíček, jako když se rozsvěčují hvězdy na obloze.

Mo Ran seděl u okna, podpíral si bradu a myšlenky se mu toulaly. Od jeho znovuzrození uplynuly téměř dva roky, a tolik věcí se přihodilo docela jinak než v minulém životě; bylo tak divné vidět stejné lidi dělat úplně jiné věci.

Song Qitong, Ye Wangxi, Bu'gui ...

Jak čas plyne, tihle známí lidé i věci se znovu objevují v jeho životě. Jenže tentokrát si Song Qitong za manželku rozhodně nevezme. Ye Wangxiho jméno se bude brzy rozléhat po světě kultivace, druhé, hned po tom Chu Wanningově.

A ještě je tu Bu'gui.

Jakmile pomyslel na tu dlouhou čepel, která ho provázela jeho minulým životem, srdce se mu neklidně zachvělo.

„Mistře.“

„Ano?“

„Kreslíte ten talisman už hodinu. To ještě není hotový?“

„Skoro,“ řekl Chu Wanning. Pod slabým světlem svíčky pečlivě dokončoval poslední tahy štětcem namočeným v rumělce; na papíru se objevila propracovaná kresba letícího draka.

Mo Ran se naklonil, aby lépe viděl.

„Co je to?“

„Kouzlo stoupajícího draka,“ odpověděl Chu Wanning.

„A co to dělá?“

„Dokáže odhalit jakékoli stopy použití magie. Pokud má naše záhadná osoba v úmyslu použít magickou zbraň, aby mohla vyzkoušet duchovní esenci, je jisté, že na zbrani musela zůstat nějaká stopa. Prozatím nevíme, zda to, že se zbraň objevila, je pouhá náhoda anebo součást nějakého plánu.“

„Jé, to je ale pěkná věcička. Ale proč ji mistr nepoužil už v Xuanyuanově pavilónu?“

„... Pochopíš, až to aktivuji.“

Chu Wanning se píchnul do prstu a jednu z dračích šupin vybarvil svou krví. Drak na papíru začal zlatě zářit, začal koulet očima a hbitě švihat ocasem.

„Jste skutečný drak?“ zeptal se Chu Wanning.

Z papíru vyšel pištivý hlásek: „Ano, ano, Naše Výsost je opravdický drak.“

„Dokažte to.“

„Hloupý smrtelníku! Jak se opovažujete pochybovat!“

„Poznám, že jste skutečný drak, když vyskočíte z toho papíru.“

„Na tom není nic těžkého! Dejte Naší Výsosti chvíličku! He!“

Zlatě se zablýsklo a z papíru vyletěl dráček velký jako dlaň, pokýval hlavou, švihl ocáskem, zakroužil tělem a vycenil zoubky. Obkroužil Chu Wanninga, nesl se pyšně, zjevně spokojený sám se sebou a začal rámusit: „Hahaha, hahaha, já jsem drak veliký a opravdový, znám spoustu tajemství, hromadu tajemství, ale nic vám nepovím, nic nepovím, nepovím nic!“

Chu Wanningovy oči chladné jako dvojice zamrzlých jezer se zahleděly na dráčka. Potom ho chytil do ruky a obrátil k Mo Ranovi svou nehybnou tvář: „Už chápeš?“

„Chápu.“

„Pusťte mne! Vy hloupý smrtelníku! Pocucháte Naší Výsosti vousky!“

Chu Wanning zvedl ruku a poklepal na šupinu obarvenou krví na jeho krku: „Mlčte už a dejte se do práce!“

87. kapitola - Jeho Výsost si nepřeje, aby sis bral další žáky

Dráček zmizel a za dobu, co by jeden vypil šálek čaje se zase vrátil jako vánek, přilétl oknem, a rozkřičel se: „Mám to, mám to, tenhle hostinec je plný stop kouzel!“

„Hej ty malá mřenko, ty se nebojíš, že tě vedle uslyší? To nemůžeš řvát ještě víc?“ Mo Ran se naklonil nad stůl, natáhl prst a šťouchnul dráčka do tělíčka. Ten ho se zasvištěním švihnul ocáskem do ruky, ale nebolelo to, jenom to zalechtalo – koneckonců byl jen z papíru.

„Nesahej na Naši Výsost, ty otravný hezounku! Naše Výsost si sice ještě nenašla manželku, ale to neznamená, že mě budeš ohmatávat.“

Mo Ran vyprsknul smíchy: „Cože? Ty, papírový drak, chceš mít manželku?“

„Co – Ty! Jak jsi mi to řekl? Ty pse!“

„Ha, jak jsi mi to řekl ty? Nejmenuješ se náhodou Xue?“

„Xue? Pche, ty hloupý spratku, Naše Výsost je mocný a nepřekonatelný Drak ze Svíce, který rozpoltil nebesa a rozerval zemi, když otevřu oči, nastane den a když je zavřu, padne noc, léto a zima jsou mým dechem! Jmenuji se Zhu Jiuyin, na to nikdy nezapomeň!“

„... Nepochopil jsem z toho ani slovo!“

„Ó nenenene!“ Dráček vzteky běhal do kolečka, hlavou širokou na dva prsty narazil do svícnu, plamínek svíčky zatřepotal a vosk začal přetékat dolů. Mo Ran se natáhl, aby svíčku zachránil, ale dráček ho kousl do ruky. To kousnutí papírových zubů však vůbec nebolelo. Zhu Jiuyin chycený za ocásek, prolétl kolem Mo Rana, narazil na Chu Wanningovy šaty a tam se zachytil dráčky.

„Chu Wanningu.“ Dráček naježil vousky a jemně se ho dotknul. „Ten prašivý pes mě týrá.“

Chu Wanning neměl náladu plýtvat slovy, dráčka sundal a bez cavyků postavil na stůl: „Jaká kouzla jste našel?“

„Hm, hm, měl byste Naši Výsost napřed třikrát oslovit jako dračího prince a pak ...“

Chu Wanning mu věnoval ledový pohled: „Mluvte.“

Dráček se nad tou nevychovaností nafoukl hněvem, vousky se mu naježily a korálkové oči pevně upřel na Chu Wanninga, svou vznešenou tlamičku měl napůl otevřenou sípal a kašlal, dokud nevydával kapku tuše.

Chu Wanning přivřel oči: „Jestli promarníte další tuš, hodím vás do ohně.“ Chytil ho za ocásek, jako by ho opravdu chtěl donést k plamenům. „Pak z vás bude opravdu Drak ze Svíce.“

„Dobrá, dobrá! Vyhrál jste! Vyhrál jste! Řeknu všechno! Vážně!“

Dráček ještě několikrát škytl a vyplivl další kapičky tuše a nepřeslechnutelně si mručel: „To je hrůza, žádní div, že jsem u vás za celé ty toky žádnou ženu ani nezahlédnu!“

„Ech?“ Mo Ran zamrkal, drze se zazubil a podíval se po Chu Wanningovi: „Mistr mu neráčil povědět o paní mistrové?“

Chu Wanning si ho nevíšimal, tenké obočí se mu nakřčilo a chňapnul po dráčkovi: „Přestaňte mluvit a začněte psát!“

„Smraďochu!“

Dráček dopadl na papír rozprostřený po stole, tuš soustředil do svých drápků, začal čmárat po papíru a celou dobu si mručel. Nedalo se nic jiného dělat. Dráček nemohl jednoduše vyjmenovat všechna kouzla, která viděl; už to bylo na jeho papírovou hlavičku moc, a navíc se nedalo čekat, že pochopí všechna kouzla, která tu zanechala stopy, takže prostě kreslil, co viděl. Naštěstí byl Chu Wanning schopen podle značek a obrázků jednotlivá kouzla poznat; se sklopenýma očima pozoroval, jak se dráček pachtí a luští jednu zaklínadlo za druhým.

Dráček namaloval ubývající měsíc.

„Uspávací kouzlo,“ řekl Chu Wanning. „Někdo nemohl usnout.“

Dráček načmáral sedm hvězd Velkého vozu.

„Pečeť nebeské ochrany. Někdo se bojí.“

Dráček načrtnul červenou skříňku.

„... kouzlo jasné tváře.“

„Pfft,“ vyprsknul Mo Ran, zvednul ruku a řekl: „Tohle znám, to je zkrášlovací kouzlo na péči o pleť, které používají na noc ženy; to asi byla ta hostina motýlokosté krásy.“

Chu Wanning to nekomentoval, zdálo se, že je podrážděný z toho, že zatím každé kouzlo bylo bezvýznamné a nedůležité. Zamračil se a zaťukal prstem na stůl: „Další.“

Dráček nakreslil srdce.

„Co je to?“ podivil se Mo Ran.

„Kouzlo očištění srdce,“ řekl zklamaně Chu Wanning. „To je nepodstatné. Někdo medituje. Dál.“

Dráček naškrábal psí hlavu.

„... Kouzlo krocení zvířat.“ Chu Wanning si položil ruku na čelo. „Vy, snažte se najít ta důležitá kouzla. Vynechejte triviality jako je kosmetika, hraní si se psy, pomoc při usínání a podobné. Další.“

Dráček se na něj zadíval a zafuněl: „Vy jste mi ale vybíravý!“

„Kreslete!“

Malém dráčkovi, že strachu, aby neskončil v plamenech a nestal se opravdovým „Drakem ze Svíce“, nezbylo než znovu začít rejdít drápky po papíru; tentokrát však nakresli velice složitý, tajemný obrazec.

„Vypadá to jako dva kruhy s křížem, a pod tím je vodorovná čára. To má být nějaké věštění budoucnosti podle proměn jinu a jangu?“ Mo Ran vyvalil oči: „Mistře, může tohle být to, co ten chlapík umístil na tu zbraň...“

„Ne.“ Chu Wanning se na obrázek podíval je jednou a začal mít pocit, že ho začíná bolet hlava. „To je kouzlo na změnu hlasu.“

„Ó. K čemu to je?“

„Někteří lidé si chtějí změnit hlas, protože se jim nelíbí, nebo z nějaké nutnosti. Kouzlo změny hlasu jim to umožní a není nijak složité.“ Chu Wanning se odmlčel a pak řekl: „Ale když se užívá dlouhodobě, může poškodit hlasivky, takže se původní hlas vrací jen obtížně... Na tom kouzlu je něco neobvyklého, zajímalo by mě, kdo ho použil.“

Mo Ran se jen zazubil: „Aha, tak na tohle to je. To dává smysl.“

Chu Wanning zavzdychal a chtěl pokračovat, když mu se mu v očích zablýsklo, jako by na něco přišel a přísně uhodil na Mo Rana: „Co myslíš tím, že to dává smysl... víš snad něco?“

„Jak já můžu něco vědět? Jen jsem přemýšlel nad tím, že je docela přirozené, že někdo nemá rád vlastní hlas. Kdo ví, možná že to je ta dívka Song, třeba je její hlas ve skutečnosti chraptivý a chce, aby zněl sladce?“

Chu Wanning si uhladil rukáv: „Celé dny myslíš jen na hlouposti.“ Potom se obrátil na dráčka: „Dál.“

Dráček nakreslil další srdce.

„Hele, neřekl ti mistr, abys věci jako kouzla na očištění srdce vynechal?“ ozval se Mo Ran.

„Che, co ty víš, ty spratku.“ Dráček na něj vrhnul zuřivý pohled. Potom udeřil ocáskem do papíru, na srdce udělal tuší kaňku, kterou rozmazal, až srdce bylo celé úplně černé.

„Co je to? Kouzlo černého srdce?“

Chu Wanning vypadal trochu rozpačitě a chvíli mlčel. Potom řekl: „Ne, to by mělo být kouzlo pro získání náklonnosti.“

„Jaké kouzlo?“

„Je to trochu podobné Pilulkám nehynoucí lásky, které prodávali v Xuanyuanově pavilónu,“ odpověděl Chu Wanning. „Kouzlo způsobuje, že ten, koho zasáhne začne k tomu, kdo je vyslal, cítit lásku, náklonnost a podobně. Používají ho většinou ženy.“

Mo Ran vyvalil oči: „Vážně? Že by ta Song Qitong ...“

„Jak to asi můžu vědět?“ Chu Wanning zase vypadal podrážděně, mávl svým širokým rukávem a řekl: „O milostné záležitosti jiných lidí se nestarám, co je mi po tom, kdo co má s kým.“

„Ale Chu Wanningu, ach, jste si opravdu jistý, že tohle milostné kouzlo vás nezajímá?“ škádlil ho dráček, a mával ocáskem sem a tam. „Kdybyste se mě zeptal, řekl bych, že toto kouzlo je hodně zajímavé, a kdybyste mě třikrát oslovil titulem dračího prince, pak bych ...“

Chu Wanning se na něj zadíval a v očích měl vepsanou vraždu: „Zmlknete a nakreslete další.“

„Pche! Toho ještě budete litovat!“

„Budete kreslit nebo ne?“

Ale dráček přestal čmárat, s plácnutím se posadil, a začal se drápky drbat na bříšku.

„Co je, došla vám tuš?“ zeptal se ledově Chu Wanning.

„Došla mi kouzla, vy hlupáku.“ Dráček zakoulel očima. „Už jsem jich namaloval tolik a vám to pořád nestačí? Žádné už nezbylo, a kromě těchhle není tady v hostinci žádná magie. Žádná další kouzla.“

Chu Wanning i Mo Ran se zatvářili udiveně.

„Opravdu?“ zeptal se Mo Ran.

„Opravdu.“

„Není tu přítomné žádné kouzlo pro zjištění duchovní podstaty?“

„Není.“

Mistr se žákem si vyměnili pohledy, oba se tvářili nevěřičně. Pokud ta záhadná osoba využila dražbu, aby našla určitou duchovní esenci, potom přece musela na zbraň umístit nějaké pátrací kouzlo, ale jak to že na zbrani žádné kouzlo není – znamená to, že se zmýlili? A to, že se ten meč najednou objevil, nemá s tím tajemným člověkem nic společného?

Když se dráček nedočkal ničeho jiného než mlčení, vzlétl do vzduchu a začal poletovat ze strany na stranu a hlasitě pištět: „Hej, věnujte se Naší Výsosti, víte vůbec jak je malování namáhavé? Kde je potlesk pro Naši Výsost?“

Když dráček začal křičet, Chu Wanning se rozzlobil, zvedl ruku, mávl rukávem a ve vzduchu se objevil žlutý talisman. Dráček vyděšeně zakňučel, jen ho spatřil: „Nechci, nechci, nechci, nechci!!!“ Ale talisman ho pohltil a z dráčka byl zase jen obrázek. Chu Wanning na něj poklepal prstem a kresba začala pomalu mizet.

Dráček upíral Chu Wanniga oči, i když už mizel. „Zavolám vás znovu,“ řekl Chu Wanning.

Dráčkovi se z očí valil proud slz: „Vzpomenete si na mně, jen když něco potřebujete! Chu Wanningu, vy jste tak bezcitný ...“

„Zmiz už!“ Chu Wanning se k němu původně choval zdvořile, ale po tom, co právě uslyšel, se rozhněvaně zamračil, přeložil talisman na polovinu a zastrčil si ho zpátky do rukávu.

V noci Chu Wanning ležel v posteli a Mo Ran na podlaze.

Oba trápily starosti.

Neočekávali, že na magické zbrani nebudou žádná kouzla. Znala ta záhadná osoba nějaký způsob, jak zjišťovat duchovní esenci, o kterém nevěděli, nebo zatím s nalezením náhrady silného zdroje energie nespěchala?

„Mo Rane,“ oslovil ho ve tmě.

Mo Ran odpověděl nedbalým: „Hm?“

„Zítra se vydáme zpátky na horu Sisheng.“

Mo Ran otevřel oči.

„Cože?“

„Pokud si ten člověk nechal ujít takovou příležitost, jakou byla dražba v Xuanyuanově pavilónu, pak pravděpodobně používá při svém hledání jinou metodu. Obávám, se že když budeme pokračovat stejně jako dosud, nic nezjistíme. Proto se napřed vrátíme na horu Sisheng a já požádám vůdce sekty, aby předal devíti velkým sektám v tajnosti zprávu, aby mezi svými členy pátrali po duchovních esencích a to, co zjistí drželi v tajnosti. Bude to lepší než sedět se založenýma rukama a čekat na to, co přijde.“

„Myslíte, že to vyjde? Co když je ten člověk jeden z vůdců sekt?“

„To je velice nepravděpodobné, ale na tom, kdo to je až tolik nezáleží. Stejně už ví, že po něm pátráme.“

„Ale jak mistr přiměje ty ostatní vůdce sekt, aby poslechli strýčka?“ zeptal se zmatený Mo Ran. „To jim všechno prozradíte?“

„To nebude nutné, a navíc by tomu stejně nemuseli věřit,“ odpověděl Chu Wanning mírně. „Mám také svoje metody.“

„Jaké?“ zeptal se Mo Ran.

„Přijmu žáky.“

„Přiměji vůdce sekty, aby ostatní sekty informoval o tom, že četné praskliny na bariéře, která odděluje říši duchů a démonů, představují velké nebezpečí pro všechny a že Yuheng z hory Sisheng má v úmyslu přijmout až pět dalších žáků, aby je naučil technikám jako je bariéra shangqing a bariéra shisha,“ řekl Chu Wanning tiše. „Tyto sekty se mě čas od času pokoušely pozvat, abych u nich učil, zejména techniky bariér. Pokud nechám rozhlásit, že jsem ochotný se o tyto techniky podělit, přijedou. A protože budu přijímat jen žáky s výjimečně čistou duchovní esencí, budou muset své žáky vyzkoušet, aby vybrali ty nejvhodnější zájemce, a tak uskuteční náš záměr.“

Mo Ran však neodpovídal; ve tmě zbledl: „V... vy chcete přijímat další žáky?“

„Pokud tomu bude osud nakloněn.“

Chu Wanning se převalil a jeho hlas teď zněl ještě slaběji jako by usínal.

Nechám si nejprve nahlásit jejich jména a pak je nechám cvičit standardní bariérové techniky. Pokud někdo z nich vytrvá nějaké tři roky, tak proč ne ...“

Mo Ran ve tmě poslouchal hlas, který se nesl z postele a měl pocit, jako by se mu někde v hrudi rozlil celý džbán octa, tak kyselého, až ho z toho rozbolelo srdce. Ty že si vezmeš další žáky?

V minulém životě sis vzal jen tři, byl jsi tak vybíravý, jak to že teď už vybíravý nejsi? Jak si můžeš prostě jenom tak vzít další žáky!

Chtěl mluvit, ale slova mu vázla na rtech.

Chu Wanning usnul a naštěstí nevěděl nic o moři octa, které se přelévalo v Mo Ranově nitru. Ochladilo se. Mo Ran si oblékl svrchní oděv a vstal. Několikrát potichoučku na Chu Wanninga zavolal a když se ujistil, že opravdu spí, tiše otevřel dveře a vykradl se z pokoje.

Sály hostince byly tiché a prázdné. Několik lampiónů z červeného hedvábí pokojně matně svítilo, kroužky oranžového světla se odrážely od lesklé dřevěné podlahy jako vlny.

Chu Wanning snad už magickou zbraň vyzkoušel. Ale Mo Ran ještě nevyzkoušel svůj Bu'gui.

Pokud se magická zbraň nachází v okruhu do sta stop od svého pána, může jí on k sobě přivolat pomocí jednoduchého kouzla. Mo Ran v Xuanyuanově pavilónu neměl příležitost zjistit, jestli je ta zbraň skutečně tou zbraní z jeho minulého života. Může teď znovu svou příležitost zmeškat?

Špička prstu mu zazářila rudým světlem.

Mo Ran přivřel oči a tiše řekl: „Bu'gui, sem!“

Chvíli bylo ticho, ale pak se odněkud ozval tlumený zvuk, jako když někde zazvoní čepel. Ten zvuk byl sotva slyšitelný, ale když mu dolehl k uším, srdce se mu prudce rozbušilo.

Mo Ran prudce otevřel oči: „Bu'gui!“

Byl to Bu'gui. Dlouhý meč zápasil, ronil krvavé slzy, jeho hluboký hlas k němu doléhal přes krvavé vlnobití, přes prach a popel mnoha životů. Bylo to, jako by Bu'gui pro něj naříkal, ale byl spoutaný něčím, o čem Mo Ran nic nevěděl.

Cítil, že ho jeho pán volá, ale nemohl mu odpovědět. Něco tu chybělo, jejich spojení něco přerušilo.

Ale kdysi je spojovala přísaha, kdysi spolu viděli ty nejkrásnější rozhledy z nejvyšších hor a spolu kdysi čekali až přijde smrt, v posledním teple vyhasínajících ohňů v paláci Wushan.

Něco se je pokoušelo rozdělit, ale jejich pouta trvala, jako šlachy, na kterých visí rozervané maso.

Mo Ranovy oči zrudly a tekly z nich slzy. „Bu'gui ...,“ zašeptal.

Jsi to ty.

Proč se ke mně nemůžeš vrátit?

Kdo ti brání?

Kd ...

Skříp.

Někdo tiše otevřel dveře.

Ale v té dusivé temnotě tu znělo jako úder hromu.

88. kapitola – Jeho Výsost se setká s dalším znovuzrozeným

Otočil hlavou ve směru, odkud se zvuk ozval.

Na konci sálu se objevila postava v černém plášti se zlatým vzorkem, který sahal až na zem, kdosi velmi vysoký a celý zahalený – i tvář měl zakrytou černým hedvábím. Vše, co z něj bylo vidět, byl pár očí, ale i ten halila tma.

Ten člověk nesl čepel.

Dlouhou, úplně černou, dokonale ostrou čepel.

Bu'gui.

„Kdo jste?!“

„Nezáleží na tom, kdo jsem,“ řekl ten člověk chladně; jeho hlas zněl podivně, jako by ho úmyslně měnil. „Všechno, co potřebujete vědět, je to, že já vás znám.“

Mo Ranovi přeběhl mráz po zádech, ale zůstal klidný.

„Jsem jen jeden z žáků z hory Sisheng, co na tom, že mě znáte?“

„Žák z hory Sisheng? Che, vlastně proč ne, ale zapomněl jste snad, že jste také Taxian Jun, císař smrtelníků, zlovolný démon, který zavraždil svého učitele, který poplival všechno dobro, duše, která unikla z pekla?“

S každým slovem Mo Ranovi tuhla krev v žilách.

Měl pocit, jako by se zřítíl do ledové jeskyně.

Taxian Jun.

Ten, kdo utopil dvaasedmdesát měst sekty Rufeng v krvi.

Císař říše smrtelníků.

Ten, kdo se oženil s nejkrásnější ženou na světě, ten, kdo zavraždil svého učitele i svou rodinu, ten, kdo vystoupal až na vrchol po hromadách mrtvol.

Ten člověk řekl studeným tónem: „Vy jste Mo Weiyu.“

Mo Weiyu.

Pro jeho zlé skutky není žádné odpuštění. Měl zemřít na deset tisíc způsobů a už nikdy se nenarodit. Mo Weiyu, který si zasluhuje leda to, aby ho na hoře Sisheng rozsekali na kusy, vyrvali mu srdce i oči, protože být jenom mrtvý je pro něj až příliš dobrý osud!

„Kdo jste?!“

Mo Ranovy oči zrudly. Měkčnost mládí v jeho tváři nahradil krutý škleb démona. Jen se vrhnout na tu postavu na konci síně, skočit jí po krku a roztrhat jí na kusy, jí i ta jména, která nechtěl už nikdy slyšet!

Ten člověk pozvedl ruku omotanou černým hedvábím; celou síň pokryl led, oddělila je hladká ledová plocha.

„Nemůžete ten meč přivolat, že.“ Přišel blíž, pomalu a klidně a zastavil se asi na deset kroků od něj. „Císař říše smrtelníků ... nebo vám teď mám říkat Mo Ran? Vždyť je to směšné, viděl jste se vůbec poslední dobou?“

„Srdce, které už není studené a tvrdé jako ocel; pořád se držíte u Chu Wanninga, zřejmě jste v jeho společnosti našel zalíbení.“

Vy znovuzrozený, kdepak je ten, komu jste v minulém životě sliboval, že ho ochráníte?“

Mo Ranův obličej okamžitě ztuhl: „Shi Mei?! Co jste udělal se Shi Meiem?“

Ten člověk neodpověděl, jen se ušklíbl: „Víte, proč už nedokážete Bu'gui přivolat?“

Pomalu přešel prstem po černé čepeli meče. „Protože vaše duše se proměňuje, vaše nenávisť mizí ... tehdy, když jste ležel a umíral, to jste litoval, ... litoval, že jste nedokázal ochránit

svého bratra Mingjinga a přál jste si, kdyby byl nějaký další život ... abyste ho znovu nezklamal.“

Pronikavé oči se obrátily na něj.

„Splnil jste to, Mo Rane?“

„Já ...“

„Bariéra mezi říší duchů a démonů se brzy zhroutí, a to co tehdy následovalo se bude znovu opakovat. To se chcete znovu dívat, jak umírá? To chcete se Chu Wanninga znovu doprošovat? Vaše druhá šance vám protéká mezi prsty. Nezasluhujete, abyste Bu'gui znovu nosil.“

„Nepotřebuji abyste mi tohle říkal!“ rozkřikl se vztekle Mo Ran. „Nikomu není nic po tom, co je mezi mnou a Shi Meiem! Když víte, že já jsem znovuzrozený, tak kdo jste vy? Falešný Gouchen? Nebo nějaký duch, který se vrátil na svět, stejně jako já?“

„Che che...“ zasmál se ten člověk tiše. „Duch, který se vrátil na svět ... ano, hádám že jsem opravdu duch, který se vrátil na svět. Nebo si myslíte, že jste jediný, koho nebesa požehnala znovuzrozením do tohoto světa?“

Kdo to jenom je!

Myslí se mu jeden za druhým hnaly nejasné obrazy tváří.

Tváří těch, kteří v minulém životě zemřeli u jeho nohou.

Xue Zhengyong, paní Wang, Chu Wanning, Song Qiutong, Ye Wangxi ...

Tváří těch, kteří ho viděli zemřít v paláci Wushan.

Xue Meng, Mei Hanxue, bojovníci z deseti velkých sekt ...

Kdo je to ... kdo je to!!!

Kdo jenom zná jeho tajemství, kdo odhalil jeho slabinu! Který ze všech těch démonů minulého života se teď vynořil z pekel, aby ho uštvál a donutil ho vrátit se zpátky na tu cestu ke zkáze? Kdo je to?!

V tom krátkém okamžiku, kdy se zamyslel, se mu něco mihlo před očima a ta postava najednou stála přímo před ním; šaty na ní ještě vlály. Mo Rana zamrazil strach; ten člověk se znovuzrodil, a přesto si zachoval takovou moc.

Bu'gui ho zatlačil do prsou; stačil jen nepatrný pohyb a proniknul by mu hluboko do těla a probodnul srdce.

„Mo Weiyu, myslel jsem, že jste ve věcech lásky stálý, ale váš bratr Mingjing asi nezískal vaši přízeň. Ani v druhém životě vám na něm nezáleží.“

„Mo Ran zaskřípal zuby: „Nesmysl.“

„Opravdu?“ Ten člověk se chladně usmál, položil Mo Ranovi ruku na hrdlo a pak mu s ní pomalu sjel na hrud'. „To pro něj ve vašem srdci opravdu není místo? I útržky vzpomínek, které jste kdysi choval jako poklady se rozpadají, to už nic nezbylo?“

„Asi znáte moje srdce lépe než já sám! zavrčel Mo Ran. „Už jste žvanil dost dlouho, proč nesundáte ten závoj a neukážete mi svou tvář?“

„Nespěchejte tolik.“ Hlas té osoby byl jako dým a pohled jako mlha a vznášelo se v nich pohrdání. „Teď uvidíte, jak v tomto životě zemřete.“

„Vy umřete první, vy ...“

Náhle ucítil pod nohama spalující mráz. Mo Ran zjistil, že, aniž by si všiml, pokryly ho ledové trny.

Ledová kouzla, ledové trny ... živel vody ...

Kdo je to, kdo v minulém životě prováděl takovou magii ...

Měl příliš mnoho nepřátel, když se pokoušel si na všechny vzpomenout, v hlavě mu zavládl dokonalý zmatek.

Xue Meng, oheň.

Chu Wanning, kov a dřevo.

Ye Wangxi, země.

Xue Zhengyong, země.

Tak kdo je to, proč si nemůže vzpomenout na nikoho, kdo tak ovládal led.

„Nemýlíte se. Zemřu i já. Ale Mo Weiyu, to bude až za dlouhý, velmi dlouhý čas.“

Led mu rychle pokrýval celé tělo. Moc té osoby byla skutečně děsivá. Mo Ran uvolnil trochu duchovní energie, aby se ledu zbavil, okamžitě však ucítil mohutný výron síly, jako by ho něco drtivě sevřelo.

Ten člověk tady se mohl postavit i Chu Wanningovi!

Duchovní esence vody.

Kdo?!!

Na jediný prchavý okamžik se mu v paměti mihla tvář, ale než se na ni dokázal soustředit, ten člověk mu sevřel krk.

Prsty skryté v hedvábí ho hladily po hrdle. V temných očích toho člověka byla jen prázdnota.

Mluvil pomalu: „Vaše Veličenstvo se nemusí s délkou mého života dělat starosti. Naopak, já vám pomohu získat zpět některé základní lidské city, takže už nebudete křížit mé plány tím, že děláte všechno možné, jen ne to, co se od vás čeká.“

„Nngh ...!“

Ozval se mokrý zvuk, jak čepel zajela do masa.

Bu'gui naříkal, když pronikal do těla svého někdejšího pána.

„Rána není hluboká. Potřebuji jen trochu krve, abych dokončil pečeť.“

A jak ta osoba řekla, smočila prsty v krvi, a udělala si na čele jakési znamení a pak začala zpěvavě odříkávat zaklínadlo. Mo Ranovou hlavou projela palčivá bolest. „Ty zkurvysyne!“ zasyčel. „Co jsem ti v minulém životě udělal? To jsem tě nechal rozkrájet zaživa nebo jsem povraždil osmnáct pokolení tvých předků, sakra! Do prdele, co to provádíš?!“

„Šš, pěkně držte. To je jen kouzlo dobrého srdce.“

„Kurva, je mi jedno, jestli je to kouzlo dobrého srdce nebo zlého srdce. Dej ty svoje pracky pryč! Nech mě!“

„Měl byste mi spíše poděkovat.“ Ten člověk na něj chladně pohlížel přivřenýma očima a potom dodal: „Zesílil jsem city vašeho srdce, očistil jsem lásku a nenávist. Dokážete teď chápat vlastní pocity? Když stále nevíte, co všechno můžete udělat, abyste ochránil Shi Meie, že můžete dát i vlastní život, i po tom všem, pak ... jste opravdu k ničemu, nejste vážně nic jiného, než odložené nechtěné dítě!“

Takže to kouzlo dobrého srdce zesílí lásku i nenávist, takže jsou mnohem jasnější? Proč by ta osoba zašla tak daleko, aby zachránila Shi Meiovi život ...

Duchovní esence vody ...

To byly poslední útržky myšlenek, které se Mo Ranovi honily hlavou, než ztratil vědomí. Mo Ran se zaduněním dopadl na podlahu. Přes oči mu spadl závěs hustých řas. Postava v černém ho chvíli nevzrušeně pozorovala, pak se sklonila a změřila mu tep, chvíli váhala a potom pozvedla dlaň plnou modrého světla.

„Zapomeň,“ pronesla tiše osoba v černém. Modré světlo zazářilo jasněji a Mo Ranovo zamračené čelo se pomalu uvolnilo.

Když se probudí, bude si pamatovat, že vyšel z pokoje a neúspěšně zkoušel přivolat magickou zbraň. Nic dalšího si nebude vědět, a nevzpomene si ani, že po světě chodí někdo další, kdo se znovuzrodil.

A kouzlo dobrého srdce, i když jeho účinky trvají jen několik dnů, je vynikající, když jde o to, ukázat váhavým a tápajícím, po čem skutečně touží.

„Když jsou vaše city posíleny, můžete se jednoduše vzbudit a zjistit, že Shi Mingjinga milujete ještě víc, že ho milujete tolik, že nechcete nic jiného, než si vyrvat srdce z těla a dát mu jej,“ řekla postava v černém studeným hlasem.

„Na shledanou, císaři Taxian June.“

Bouře se přehnala a vlny se utišily. Mo Ran ráno otevřel oči a zjistil, že leží na podlaze vedle Chu Wanningova lůžka. Otočil hlavu – zdálo se, že okno v noci rozrazil vítr; bylo napůl otevřené a pokaždé, když se do něj opřel ranní vánek, slabě zavržalo.

V pokoji bylo ticho. Mo Ran se ani nemusel dívat na postel, aby se přesvědčil, jestli Chu Wanning ještě spí.

Nebe za oknem mělo tmavou barvu a jen pomalu se barvilo do modra. Slunce dosud neprorazilo mraky a ráno připomínalo pobledlou krásku; nikde ani skvrnka červeně, ani trocha tepla; jen pár lidí vstalo tak brzy, nestálo za to, aby si kvůli nim nalíčila unavenou tvář.

Vánek přinášel vůni trávy a ranní rosy.

Mo Ran ještě chvíli ležel a čekal, až se trochu probere. Potom se zvedl a ucítil, jak ho zabolelo v rameni.

To je divné, látka je protržená a je tam zaschlá krev.

Chvíli na to jen zíral.

Nešel včera v noci ven, aby vyzkoušel Bu'gui? Vzpomínal si jen, že mu vůbec neodpověděl, takže ten meč je nejspíš falešný. A pak ...

Ts, nemůže si vzpomenout.

Rozhlédl se kolem a všiml si, že z dřevěné podlahy trčí silný hřebík. Musel se škrábnout o ten hřebík; to usnul tak hluboce, že to ani necítil?

Přehodil si přes ramena svrchní oděv a zadíval se na postel. Tam ležel Chu Wanning a klidně spal. Už je to dávno, co si zvykl že má pro sebe jen to nejlepší a nejvybranější a teď se musí spokojit se zbytky, pořád se uskrovňovat, jako třeba ležet na podlaze u nohou postele. Dnes ho nějak všechno rozčilovalo. Zadíval se na postavu na lůžku a zaťal zuby.

„Proč vždycky ležíš v posteli a já musím spát na zemi? Jasně, říká se: cti svého učitele, ale neříká se i pečuj o své žáky?“

Mo Ran byl nabručený.

Když si vzpomněl na hřebík trčící z podlahy, o který se škrábl, byl ještě nespokojenější.

Bylo ještě moc brzy a jemu už se nechtělo choulit se na podlaze. Vlezl do postele, zavřel oči a chtěl znovu usnout.

Postel byla dost velká pro ně oba. Když bude jeden ležet nalevo a druhý napravo, nemusejí se ani dotknout.

Kdysi spali jeden druhému v náruči a teď jako by mezi nimi byla neviditelná zeď.

V minulém životě se dotýkali svou nahou kůží, ruce a nohy se proplétaly, v tom nejšílenějším období se s ním miloval každou noc a přál si, aby to nikdy neskončilo. Byli si tak blízcí a teď každý leží na jiné straně postele.

89. kapitola - Jeho Výsost tě kdysí měla

Když se Mo Ran znovu probudil, venku bylo jasno a slunce stálo vysoko na obloze. Mo Ran se převálil a zamrkal – k jeho překvapení Chu Wanning ještě spal. Snad za to bylo kvůli užívání Tapírovy vonné rosy, nebo proto, že se v poslední době necítil dobře a trápily ho zlé sny, každopádně ještě v tuto hodinu hluboce spal. Byl k němu otočený zády a dlouhé vlasy, černé jako půlnoc, se rozprostřely na polštáři i na lůžku.

Protože mistr se ještě nevzbudil, žák neměl žádný důvod předstírat pílí. Postel je pohodlná, tak proč si ještě chvíli nepoležet.

Jenže jenom ležet byla nuda. Mo Ran se přisunul blíž a začal si hrát s Chu Wanningovými vlasy. Mistrovy vlasy vždycky slabě voněly po květech; byly jemné a lehké jako obláček kouře a Mo Ran se jich moc rád dotýkal.

Rukama pročešával ty lehýnké prameny, když si je omotával kolem prstů, cítil jejich hedvábnou měkkost, ale někde v srdci ho bodalo a pálilo.

Tmavé, vzorované závěsy kolem postele se slabě vzdouvaly ve větříku, který sem pronikal oknem. Přimhouřil oči; jistou část těla měl po ránu pěkně čilou a když jeho prsty cítily ten příjemný, známý dotyk, tak ...

Vzal pramen Chu Wanningových vlasů a přivoněl k němu.

Dlouhé jemné vlasy mu připomněly to, co už dávno minulo.

Od doby, kdy se znovuzrodil se snažil, jak jen mohl, aby nemyslel na ty chvíle vášně, které spolu prožili, ale dnes ráno se těm vzpomínkám neubráníl.

Vyschlo mu v krku.

Nechce sahat na jeho tělo, přece není nic na tom, když se dotýká jeho vlasů. Zavřel oči a přitiskl rty na tu kadeř, černou jako tuš.

Černá jako tuš ...

Černá jako tuš byla temnota v paláci Wushan na hoře Sisheng, která Mo Rana zahalila jako závoj. Jeho ruce držely štíhlý pas toho muže, pod špičkami prstů cítil vlnění pevných svalů. Bylo to tolik jiné než se dotýkat ženy.

Chu Wanning na něm obkročmo seděl, stehny objímal Mo Ranovy boky, stoupal a klesal, nahoru a dolů. Muselo to pro něj být bolestivé, měl nakrčené obočí, ve fénixích očích se odrážely skvrnky světla, vztek a zoufalství je zabarvily do ruda.

Mo Ran byl vítěz, byl nelítostný a z jeho hlasu číselá zášť.

„Rychleji.“

„Nebo jsi tak pomalý, protože jsi se už unavil?“

Ale Chu Wanningovi ještě zůstala jeho ocelová vůle a odmítal se vzdát. Vydechl, v jeho zarudlých, skelných očích se zableskl vzdor, kousl se do rtu a začal přirážet rychle a tvrdě, skoro jako by sám sebe trestal.

Byla to muka.

Znovu a znovu, i když se jeho prohnutá záda začala chvět a po těle mu stékal studený pot, nedoprošoval se, nevydal ani hlásek.

Před očima mu vysely černé prameny, Mo Ranovy oči však byly v temnotě noci jasné, hořely zvířeckou touhou, šílenstvím, extází, uspokojením.

„... Ngh!“

Ozvalo se dušené zasténání – zdálo se, že muž na něm už dál nedokáže snášet bolest. Mo Ranovy oči ztemněly; bez varování se zvedl a svými pažemi stiskl to tělo zmáčené potem, které se slabě zachvělo. Tak moc se snažil to vydržet, ale přesto se roztřásl ... změna polohy vedla jen k tomu, že do něj Mo Ran vnikl ještě hlouběji; měl pocit, že ho to rozerve.

„Chu Wanningu, napadlo tě někdy vůbec, že jednou skončíš takhle, že se budeš vozit na mém ptáku?“ Pevně ho objal a začal v pomalém tempu přirážet dovnitř a ven, něžně se k němu tiskl, zatímco jeho tělem probíhal třas.

„Yuheng noční oblohy, Beidou nesmrtelnosti... che, nakonec roztahuješ nohy a prosíš mě, abych tě píchal.“

Dlaněmi přejížděl po jeho bocích, přirazil ještě hlouběji a ucítil, jak ho Chu Wanningovo tělo v sobě sevřelo. Byl tak z toho omámený, že měl pocit, že se mu rozletí hrud', ale když ho měl trýznit a ponižovat, musel si udržet studený výraz.

„Neříkal jsi, že jsem jen nízká lůza, neměl jsi pro mě jen pohrdání? A teď jsi to ty, Chu Wanningu, kdo usiluje o mou přízeň.“ Zlomyslně ho kousl do tváře. „Jen se podívej, podívej se, jak mi ho v sobě cucáš, hm? Kdo z nás je teď dole, můj ctěný mistře?“

Chu Wanning se celý chvěl; zavřel oči. Nechtěl už poslouchat ty nechutné, sprosté řeči.

Tohle je... poprvé, kdy on...

S někým, koho kdysi miloval. Ale tohle utrpení je strašnějši než smrt.

„Otevři oči,“ dolehl mu do ucha tvrdý rozkaz.

„Ještě tu mám Xue Menga. Víš, co udělám, když nebudeš poslouchat.“

Neměl na vybranou; pomalu otevřel oči, plné slz, které si zakázal prolít. Ruka ho pevně chytla za bradu a donutila ho zadívat se dolů, na místo, kde do něj proniká Mo Ranův úd. Zvuky toho, jak tělo pleská o tělo, lepkavá krev smíšená s dalšími tekutinami, všechno to bylo nesnesitelné.

„Zvedni se trochu.“

V nohách už neměl žádnou sílu, ale nestál o Mo Ranovu pomoc, sebral poslední zbytky své rozcupované důstojnosti a silou vůle přinutil své tělo k pohybu. Ta věc, tvrdá jako skála z něj vyklouzla a v jeho otvoru zůstala jen její zduřelá hlava. Mo Ran vzal svůj úd do ruky, zasunul ho zpátky a několikrát znovu přirazil, ne moc hluboko, jen tolik, aby Chu Wanning věděl, že už si ho zase vzal. Chu Wannigovy řasy se celou dobu chvěly, možná bolestí, možná ponížením, a snad i vzrušením.

„Ty seš taková kurva,“ řekl Mo Ran tiše. „Kdybych to věděl, mrdal bych tě, už když jsem byl tvůj žák.“

Je tak vulgární a barbarský, jeho řeč postrádá sebemenší náznak vkusu a elegance.

Odporná slova se Chu Wanningovi zabodla do srdce jako nůž.

Zvedl hlavu, zavřel oči a poprvé za tu noc promluvil. Měl chraptivý hlas.

„Mo Rane, zabij mě,“ řekl.

Ruka spočívající na jeho boku sebou nepatrně trhla.

Pak se na něj Mo Ran usmál, tak sladce, jako pokaždé, a na tvářích se mu udělaly dolíčky.

„Dobře.“

Chu Wanning rozevřel oči. V těch usazených očích, ze kterých mu vřela krev v žilách, Mo Ran uviděl pokřivený odraz vlastního úsměvu.

„Jestli chceš zemřít, nebudu ti bránit. Ale nemůžeš si vybrat, jak zemřeš. Nechám tě ošukat tisícovkou mužů a Xue Meng se na to bude dívat. Ne, Xue Meng se toho zúčastní. Tak co?“

„Ty - !“

Krutá slova ho zasáhla jako jed, jako palčivé bodnutí štíra. Mo Ran se na něj zahleděl a se zlomyslnou radostí sledoval, jak Chu Wanning bledne, jak i pootevřené rty ztrácejí barvu, navzdory všemu jeho sebeovládání. Mo Ran cítil hluboké zadostiučnění a zároveň lítost, ale také vzrušení a rozkoš. Znovu Chu Wanninga obejmul pažemi, znovu do něj hluboko vnikl a začal prudce přirážet v neměnném rytmu; byl jako šílený: „Hehe, kdo by řekl, že jsi tak hloupý a uvěříš tomu? Znovu se zasmál a hladově ho políbil, rukama mu hladil hladkou kůži a mezi rychlými nádechy vyhrknul: „Ale jen si moc nemysli, tohle nic neznamená.“

Chu Wanning vypadal, že s dalším přírazem omdlí; ale víc než to, že jeho duše je rozervaná na cáry.

„Tohle nic neznamená.“ Mo Ran ztěžka lapal po dechu; ale pořád mu to nestačilo, položil ho na zem o opřel se o něj celou svojí tíhou, zvedl mu nohy, aby mohl ještě hlouběji; pevně ho chytil za boky.

„Jak bych mohl snést, aby se tě takhle dotýkal někdo jiný ... ty jsi můj ... jen můj.“

Bílé, štíhlé prsty se zařaly do podlahy, ale nebylo tam čeho se zachytit. Chu Wanning byl bezmocný; mohl ho jen nechat, aby si s ním dělal, co chce. Vědomí ho začalo opouštět, jasné oči se kalily.

Zvedl ruku a zakryl si oči. Tiše řekl: „Mo Rane ...“

„Mo Rane, jestli v tobě zbyl nějaký soucit ... nějaké svědomí ...“

Řasy ho polechtaly na dlani.

„Prosím ... přestaň ...“

„Mo Rane ...“

Hlas se mu zlomil ve vzlyknutí.

To bylo poprvé, kdy Mo Ran v minulém životě viděl jeho pláč.

„Mo Rane, já už víc nevydržím ...“

„Ta bolest ...“

Chu Wanning se převalil a vytrhnul Mo Rana z jeho necudných vzpomínek. Minulost se rozplynula, jako když se rozletí hejno ptáků, jen srdce mu prsou divoce bilo. Dlouhý pramen vlasů se mu vysmekl z prstů, ale ten muž byl teď tváří k němu, jeho obličej byl tak blízko, že viděl každou řasu na jeho víčkách.

Je tak krásný, pomyslel si.

Po pravdě řečeno, Chu Wanning vůbec nevypadal jemně nebo křehce. Jeho pohledné rysy byly ostré a pevné, jako vyřezané ostřím meče, a dokonce působil mužněji, než bývá obvyklé.

Jenže tím byl jen přitažlivější.

Mo Ran toužil jen po tom, aby se mu ten pyšný a nepokořitelný muž oddal.

Srdce mu bilo rychleji a rychleji.

Hleděl upřeně na Chu Wanningovu tvář, pohled klouzal níž, a níž, až se zastavil na zrůžovělých rtech, které se ve spánku pootevřely.

Nevědomky se k němu sklonil.

Ještě kousek a jejich rty se setkají.

Uhasí svou žízeň tím sladkým nápojem. Mo Ran naprázdno polknul, v ústech mu vyschlo. Ještě blíž, ještě trochu ... už skoro ...

Mo Ranovou myslí zatemněnou touhou prolétl záblesk zdravého rozumu, zarazil se a smrtelně zbledl.

Co to dělá!!!

Mo Ran se rychle zvedl a zadíval se na muže na posteli – na Chu Wanninga. Chu Wanning. Nesejde na tom kolikrát s ním spal, to už je všechno pryč. Co to sakra dělá, zbláznil se snad?

Copak je možné, že ho má opravdu rád?

Při té myšlence Mo Ran zbledl ještě víc. Zhluboka se nadechl a schoval si obličej do dlaní, potom si přejel rukama po tvářích, navlékl si šaty a ve spěchu odešel, jako chtěl utéct.

90. kapitola - Jeho Výsost správně vysvětlí jedno rčení

Když se Chu Wanning probudil, bylo už poledne. Ukázalo, se že Tapírova vonná rosa je velmi účinná a jemu se podařilo pokojně prospat celou noc; žádné zlé sny ho nevyrušily. Zívnuł a pomalu se posadil.

„Mo Rane?“

Jeho žák vyspával ještě raději než on sám, takže když ho nenašel na jeho lůžku na podlaze, bylo to velké překvapení. Chu Wanning zamrkal a pak ho znovu zkusil zavolat.

Žádná odpověď.

Vstal, upravil si šaty, učesal si zcuchané prameny vlasů a vydal se do oddělené části pokoje. Za paravánem s elegantní malbou divokých ptáků, kteří se vznášeli mezi oblaky nad horskými vrcholky vystupovala pára, jako by se tam někdo koupal.

„... Mo Rane,“ zavolal ho Chu Wanning znovu zpoza paravánu.

Stále žádná odpověď.

S rostoucím znepokojením Chu Wanning zaklepal na dřevěný rám paravánu. Když se po několika dalších pokusech zas nedočkal žádné odpovědi, celý zamračený paraván obešel. Ta část pokoje byla zvlášť vyhrazená pro provádění osobní hygieny a uprostřed stála velká kád' na koupání z kafrového dřeva. Chu Wanning na ni vrhnul zběžný pohled – byla plná horké vody, ze které stoupala pára a plavaly v ní byliny do koupele, pozornost podniku, ale nikde nikdo.

Jenže když se rozhlédl ještě jednou, všiml si, že přes dřevěný rám je ledabyly přehozené Mo Ranovo oblečení. Přece se nemohl vykoupat a pak vyběhnout ven nahý?

Chu Wanning chtěl tu svou hroznou myšlenku co nejrychleji zahnat; začalo mu tepat ve spáncích, tvář mu pobledla a on pevně sevřel rty.

Právě odcházel, když se mu za zády ozvalo „glo, glo.“ Chu Wanning se otočil a uviděl, jak na hladinu, mezi bylinami o okvětními lístky stoupají bubliny.

- Je snad někdo v té kádi?

Sotva mu ta myšlenka prolétla hlavou, z kádě se s hlasitým šploucháním vynořil jako drak z jezera nahý mladík. Chu Wanninga to tak poplašilo, že bezděčně ustoupil o dva kroky dozadu.

Vypadalo to, že byl celou dobu potopený pod vodou, a proto neslyšel Chu Wanningovo volání. Když už tam nemohl déle vydržet, vynořil se ven, ukázal celou horní polovinu těla a vlasy si osušil tak, že se otřepal jako pes. Zmácel Chu Wanningovi celé šaty.

„Mo Rane!“

„Ach!“ Ztrnul a vyvalil oči. Očividně nečekal, že když se vynoří z koupele, najde ho tam. „Mistře!“ vydechl.

„Ty ...“

Pohledem přejel mladíkovu dobře rostlou postavu; ramena už měl dost široká, jeho tvary byly pevné, měly mladistvou pružnost a ohebnost. Vodní kapky na jeho svalnaté hrudi se slévaly v malé stružky, které pomalu stékaly po kůži dolů a jiskřily ve slunečním světle.

Vypadal jako krásný mořský mládenec, který zpola vystoupil z vody, oči se mu třpytily a ve vlasech, které mu splývaly po těle, se zachytilo několik okvětních lístků.

Mo Ran si otřel tvář, uculil se a posunul směrem k Chu Wanningovi. Opřel si paže o okraj kádě a lopatky a svaly na ramenou se mu zavlnily jako tygrovi. Naklonil hlavu a zářivě se na něj usmál.

Chu Wanning zjistil, že se mu točí hlava a zapalují tváře, a bez rozmyslu se zeptal: „Co to děláš?“

„Koupu se.“

„Ráno?“

„Hehe.“

Měl ale špatné svědomí – ve skutečnosti se napřed opláchl ve studené vodě, protože se snažil vyhnat si ze slabín všechnu tu spalující horkost, a pak si řekl, že když už je svlečený, může se rovnou vykoupat. Koupel mu zvedla náladu, a tak se začal potápět, aby zjistil, jak dlouho vydrží pod vodou. Vůbec nečekal, že sem zabloudí Chu Wanning.

„Proč se tak pitomě usmíváš?“ Chu Wanning se mračil a pokoušel se ledovým tónem hlasu zakrýt, že mu celá hlava hoří. „Proč jsi měl nevbudil, když jsi vstával? Jen jsi se tu poflakoval, rozházel jsi tu svoje šaty, co tvoje způ...“

„Mistře. Máte tady... vodu.“ Ozvalo se zašplouchnutí; natáhl ruku, aby Chu Wanningovi otřel tvář.

„...soby.“

Mo Ran se smál; zapomněl, že má vlhké ruce a Chu Wanningův obličej teď byl celý mokrý.

Chu Wanning stál na místě jako přimrzlý, i vzduch okolo něj se ochladil. Tvář měl napjatou a pevně stisknul rty, ale řasy se mu chvěly.

Bylo to jako by chtěl cvičit loveckého psa, a místo toho se s ním přišlo mazlit rozjívěné štěně.

„Vylez ven a obleč se. Musíme se vrátit k sektě.“

Chu Wanning ta slova ucedil s ledovým výrazem a máchl rukávy. Jenže, a to Mo Ran nemohl vidět, měl u toho úplně rudé uši.

On zase nemohl vidět pár lesklých, zmatených a rozdychtěných očí, který ho bezmocně sledoval, dokud mu nezmizel.

Roztomilý úsměv zmizel z Mo Ranovy tváře a nahradil ho výraz zklamání. Vztekle plácnul do vody a pak si dlaněmi přejel po obličejí.

Co to sakra je.

Co to s ním dneska je?

Potom, co se vykoupal, ho viděl jen chvíli a musel se dotknout jeho tváře.

Sotva se mu povedlo vzrušení potlačit, a už mu zase stojí ...

„To ti to oblékání trvalo tak dlouho?“ Chu Wanning, který stál u okna, se k němu otočil. Šaty se mu lehce vzdouvaly ve vánku, jemné pramínky vlasů mu rámovaly jeho nefritové tváře a podrážděně ho peskoval.

Mo Ran si odkašlal a váhavě zamumlal: „Vysoušel jsem si vlasy kouzlem, ale m... moc mi to nešlo, tak to chvíli trvalo. Mistře, odpusťte, že jsem vás nechal čekat.“

Chu Wanning, zaskočený tím, že najednou mluví, jak se sluší a patří, na něj vrhnul podezíravý pohled a řekl: „Když jsi se už umyl, sbalíme si a pak si můžeme jít najmout člun. Nemám rád létající meče a už jsem unavený z jízdy na koni. Poplujeme po vodě, alespoň si cestou užijeme krásné vyhlídky.“

„To zní dobře.“ Mo Ran se neodvažoval se na něj dívat příliš dlouho, a několikrát si odkašlal, aby zakryl své rozpaky.

„Tebe bolí v krku?“ zamračil se Chu Wanning.

„... To nic není.“

Uspěchaně si začal balit.

Pak se zastavili v krámku a koupili si sušené potraviny, aby měli něco na cestu a pak se vydali do přístavu, najmout si nějaké plavidlo.

Pluli po řece Yangtze a kdykoli se dostali k nespplavným místům, roztáhli dřevěná křídla lodě a díky moci kouzel se s ní vznesli na oblohu. Cesta nebyla rychlá, ale pohodlná a klidná. Po osmi dnech dojeli k hoře Sisheng a dřevěný člun přistál u horské brány.

Mo Ran rozhrnul bambusový závěs a nechal Chu Wanninga vyjít z kajuty jako prvního a potom ho následoval. Byla už pozdní noc a měsíc jasně zářil vysoko nad jejich hlavami. Starší Yuheng s předstihem zpravil Xue Zhengyonga a dal mu pokyny, aby pro ně nechystal žádné uvítání a neposílal žádný doprovod, takže nepotkali nikoho, dokud nevystoupali po schodišti k hlavní bráně, kde našli na strážích čtyři žáky.

„Starší Yuheng!“

„Mladý pán Mo!“

Když je žáci uviděli, znejistěli a v tvářích se jim zračil strach. Než se stačili vzpamatovat, všichni čtyři před nimi klečeli na kolenou, a překřikovali se: „Starší, mladý pane, jsou tu nějakí lidé, kteří vás chtějí potrestat! Vůdce sekty vám poslal holuba se vzkazem, abyste sem teď nejezdili, a jak to vypadá, ten pták neletěl dost rychle! Prosím, ukryjte se na chvíli ve městě Wuchangu, ale teď rozhodně nechoďte dovnitř!“

Chu Wanning přivřel oči: „O co přesně se jedná, že tak vyvádíte?“

Lidé z horní kultivační oblasti obviňují staršího z toho, že se věnuje démonické kultivaci a chtějí vás soudit v pavilónu Tianyin!“

„V Pavilónu Tianyin?“ zopakoval zděšeně Mo Ran. „Není to vězení, které společně zbudovalo deset velkých sekt, které je vyhrazené pro zvláště nebezpečné zločince?“

„Ano, to je! Jsou tu kvůli tomu případu v Motýlím městě!“ Žákyně úzkostně vydechla: „Vzpomíná si starší? To, jak vás za trest bili železným prutem!“

„Nemůžou na vás mít nic jiného než zneužití kultivačních technik proti prostým lidem. Navíc, mistr už přece trest přijal. Proč tu starou věc teď najednou vytáhli, a ještě jdou tak daleko, že v tom chtějí angažovat pavilón Tianyin.“ Mo Ran se zamračil. „A co s tím má společného démonická kultivace?“

„My neznáme podrobnosti, ale slyšeli jsme, že během jediné noci zahynuli všichni obyvatelé Motýlího města, a byli zabiti bytostí, která byla napůl bůh a napůl duch, a že to někdo nastrojil. Božští duchové jsou nesmírně mocní a nějaký obyčejný potulný kultivující by

nic takového nesvedl, takže lidé z horního kultivačního světa z toho pod... podezřívají staršího Yuhenga!“

„Pfft.“ Mo Ran se zasmál. „A já jsem se už bál. Je to jen obyčejné nedorozumění, které se dá jednoduše vysvětlit, nemusíme se nikde schovávat.“ S úsměvem se obrátil na Chu Wanninga. „Mistře, věřil byste tomu? Když provedete vymítání nějakého menšího ducha, tak řeknou, že nechcete dát příležitost mladším a když se zbavíte nějakého mocného démona, tak vás začnou obviňovat z provozování démonické kultivace a z toho, že jste si opatřil nějakou bytost, co je napůl duch a napůl bůh, aby vám sloužila. Kdyby to tak bylo, nemuseli už bychom vůbec nic dělat, stačilo by jen celý den sedět, meditovat a kultivovat nesmrtelnost.“

Chu Wanning se však nesmál. Vypadal strhaně a jenom mlčel. Nakonec se zeptal: „Všichni lidé z Motýlího města jsou mrtví?“

„Tak jsme to slyšeli. Nikdo nepřežil.“

Chu Wanning zavřel oči.

Když žákyně viděla jeho podivný výraz, opatrně se zeptala: „Starší?“

„Ten incident jsem nezpůsobil, ale mohlo k němu dojít, protože jsem zanedbal provedení exorcismu. Pokud je to skutečně má vina, nemohu se vyhýbat odpovědnosti.“ Chu Wanning otevřel oči. „Mo Rane, jdeme dovnitř.“

Síň věrnosti lemovalo dvanáct svícňů z vinutého bronzu, každý deset stop vysoký, s devíti rozsochami odkud se jeho hlavní dřík větvil, směrem k vrcholu se zužoval a rozšiřoval směrem k zemi, a nesl dohromady tři sta padesát šest svíček. Ozařovaly hlavní síň hory Sisheng tak jasně, že tam bylo světlo jako ve dne.

Xue Zhengyong, v plné zbroji se tyčil jako socha odlitá ze železa tyčil na vysokém stupínku v čele sálu a shlížel shromáždění pod sebou očima, které mu svítily jako tygrovi.

„Vznešený pane Li, řeknu to naposledy. Starší Yuheng se právě nenachází zde u sekty, a navíc se vám mohu zaručit třeba vlastní životem za to, že to, co se stalo v Motýlím městě nebylo jeho dílo. Takže tu přestaňte roztrušovat ta svá ... ta svá ...

Paní Wang si zakryla ústa rukávem a diskrétně zašeptala: „Nepodložená obvinění.“

„Ehm, takže tu přestaňte roztrušovat ta svá nepodložená obvinění!“ pronesl Xue Meng a dodal svým slovům důraz širokým mávnutím ruky.

Když nepočítáme strážce z řad žáků z hory Sisheng, bylo v síni něco kolem třiceti lidí oblečených v modrozelených šatech, kteří v rukou nesli metly z koňských žíní a na hlavách měli jinxianské čapky – šlo o žáky z nedávno založené, slibné sekty Bitan z horní kultivační oblasti. V jejich čele byl muž ve věku okolo padesáti let, s dlouhými licousy, které mu splývaly dolů a v každém poryvu vzduchu se rozevlály, takže připomínal sumce – nebyl to nikdo jiný než sám vůdce sekty Bitan, Li Wuxin.

Li Wuxin si nakroutil licous a jízlivě se zasmál: „Vůdce sekty Xue, jediným důvodem, proč se tu s vámi ještě dohaduji je fakt, že vaše sekta je dosud považována za spravedlivou. K té tragédii v Motýlím městě došlo přesně poté, co ho váš starší Yuheng se svými žáky navštívil, aby tam provedl exorcismus. Domácnost Chenových nebyla v kontaktu s jinými kultivujícími, kromě jich tří. K dispozici jsou důkazy i svědci a vy nemáte jinou možnost než přiznat své selhání v této záležitosti.“

Xue Meng, který stál vedle otce se už nedokázal ovládnout a vypěnil: „Kde berete tu zatracenou drzost nám to předhazovat? Od kdy se staráte o problémy dolní kultivační oblasti? Obvykle jenom sedíte se založenýma rukama a snažíte se prokultivovat k nesmrtelnosti, ale když se něco stane, hned přiběhnete a obviňujete z toho mého mistra, to přece není možné!“

„Mladý pane Xue.“ Li Wuxin se nerozčilil, a na místo toho mu věnoval významný pohled a usmál se. „Slyšel jsem, že se vám přezdívá syn fénixe. Nu, a když jsem se s vámi dnes setkal osobně a mohl posoudit váš vzhled a vystupování, takřikajíc mi to otevřelo oči.“

„Vy...!“

Li Wuxin obrátil oči v sloup a oslovil znovu Xue Zhengyonga: „vůdče sekty Xue, my v horní kultivační oblasti přísně dodržujeme zákony a máme v úmyslu dostat se té věci na kloub. Pokud nebudete spolupracovat a nevydáte nám staršího Yuhenga, Mo Rana a ostatní, neponecháváte mi jinou možnost, než abych požádal nejmocnější sektu kultivačního světa, sektu Rufeng, aby zasáhla a ujala se vyšetřování!“

Xue Zhengyong měl odjakživa drsnou povahu. Výhrůžce se jen zasmál: „Che. Však já dobře vím, že vaše sekta Bitan je se sektou Rufeng jedna ruka, ale i kdyby tu dnes přede mnou stál samotný Nangong Liu, řekl bych mu to samé – nevydám vám je, a s Yuhengem to nemá co dělat.“

Xue Meng nezůstal pozadu: „Snad by se vznešený pán Li dál zbytečně nezdržoval a ráčil už odtáhnout.“

„Vidíte to? Všichni to vidí! Vidí, jací jste zaostalí hrubci, co schvalují zločiny, a ještě napomáhají jejich páchání!“

Z davu zazněl přeskakující mužský hlas: „Mně už se tady stala podobná věc, když ten Mo ukradl nějaké věci mému příteli a přišli jsme sem ve vši slušnosti, abychom se domohli spravedlnosti, tehdy s námi vyběhli a úplně stejně nás vyhodili! Vznešený pane Li, vždyť vy jste to také viděl! Pokud se hoře Sisheng bude trpět, že se tak zpučně staví nad zákony, bude dolní kultivační oblast brzy v troskách!“

Sotva domluvil, ozvalo se od dveří tiché odkašlání. Všichni, jako jeden muž se otočili ke dveřím a tam, ve stínu, kam nedopadalo světlo svícnů, stál mladík v modrých šatech a lehké zbroji, nedbale se opíral o vyřezávanou rumělkově červenou zárubeň a sledoval ten výjev se znuřeným výrazem. Byl nesmírně pohledný a když na jeho pleť dopadlo světlo, doslova zářila.

Na tváři měl lehký a okouzlující úsměv: „Tak si říkám, mladý pane Changu, kdy že jsem měl vašeho přítele okrást? Prosím řekněte mi, byl to Rong San... nebo to byl Rong Jiu? Nemohu si vzpomenout. Mimochodem, ten hezoučký hoch je váš přítel, nebo váš milenec? Proč svou náklonnost k němu tajíte, hm? Co když tím zraníte jeho city?“

Muž, který si nařikavě stěžoval, nebyl nikdo jiný než obchodník Chang z Yizhou, ten samý, co prohlašoval, že s Mo Ranem ještě neskončil.

Mladý pan Chang nejprve otáčel hlavou ze strany na stranu, postrašený tím, že Mo Rana tak najednou znovu vidí, ale potom se mu zablýsklo v očích a začal zoufale naříkat: „Mo Weiyu, vy bídáku! Přátelství mezi mnou a Jiu Erem, bylo přátelstvím hmoždíře a paličky, bylo úplně nevinné. Potkala ho taková strašná smrt z rukou vašeho společníka, té nestvůry a vy ... vy se ještě opovažujete špinit jeho jméno!“

„Cože?“ Mo Ranovi se rozbušilo srdce. Přivřel oči: „Rong Jiu zemřel?“

Mladý pan Chang mluvil hněvivě a s pláčem na krajíčku: „Jeho rodiče žili v Motýlím městě a když je před několika dny jel navštívit, potkalo ho to neštěstí. Tehdy jsem se dozvěděl o tom, jaké zločiny pácháte s tím svým mistrem! Hned jsem jel za vznešeným panem Li, abych zjednal spravedlnost!“

Mo Ranovo mínění o Rong Jiuvovi bylo všelijaké, jen ne dobré, a když se vzpamatoval z překvapení, jenom mávl rukou: „Přátelství hmoždíře a paličky? Takže vy jste dělal paličku a on byl hmoždíř, buch, buch, buch, co? Já bych netvrdil, že to bylo nevinné, ale jak chcete.“

„M... Mo Rane!“ Mladý pán Chang takovou urážku nečekal. „Vy negramotný zvrhlíku! Vy ... vy ...!“

„Ehm, ehm ...“ Na paní Wang už to bylo moc.

Xue Zhengyong zamrkal, ale mlčel. Hmoždíř a palička, příšerné. Jeho synovec to nazval správně, tak co.

Z noční tmy se ozvalo hlasité vydechnutí, jako když se roztříští nefrit z hory Kun, jako když praská led na jezeře, hluboké a nepopsatelně krásné, potom se objevila štíhlá, půvabná ruka ...

A uštědřila Mo Ranovi na tvář štípaný políček.

„Taková odporná sprostota. Přátelství hmoždíře a paličky znamená přátelský vztah bez ohledu na společenské postavení a majetek, jaký měli mezi sebou Gong Shamu a Wu You.“

Na prahu se objevil Chu Wanning, tvářil se rozzlobeně a nasadil tvrdý tón: „Co tady tak blbě stojíš ve dveřích, mazej sakra dovnitř!“

„Mistře!“

„Mistře!“

Xue Meng a Shi Mei, celí překvapení a rozradostnění z toho, že se s ním zase vidí, ho spěchali pozdravit. Xue Zhengyong však rozezleně vyvalil oči: „Starší Yuhengu, co vás k nám tak nečekaně přivedlo zpátky?“

„Jak dlouho jste tu věc chtěl zvládat sám, kdybych se nevrátil?“ Chu Wanning s ledovým klidem krácel Síni věrnosti, jeho tvář ve světle svíci nesla téměř krásu nesmrtelného. Zastavil se před zlatým trůnem, vyměnil si s Xue Zhengyongem pokynutí a mávl svými širokými rukávy.

„Jsem Chu Wanning z hory Sisheng, poníženy nositel titulu starší Yuheng. Zdá se, že mi chcete položit nějaké otázky; nuže, neodmítnu vám žádnou odpověď.“ Li Wuxin na něj zíral naprosto otřesen, ale z Chu Wanningových očí se nedalo nic vyčíst; vrhnul na něj jediný pohled a poté pokračoval nevzrušeným hlasem: „Poučte mne laskavě.“

Poznámka: přátelství hmoždíře a paličky je rčení, které má vyjadřovat přátelský vztah, ve kterém se nedbá na společenské postavení a majetek. Rčení má původ v příběhu, který se měl odehrát v době dynastie Východních Hanů. Tehdy učenec jménem Gong Shamu, aby vydělal dost peněz a mohl navštěvovat císařskou akademii, oblékl prostý oděv a nechal se zaměstnat v sídle úředníka jménem Wu You. Jeho prací bylo drcení rýže (hmoždířem a paličkou). Wu You po čase zjistil, že Gong Shamu je velice inteligentní a vzdělaný, spřátelil se s ním a finančně podporoval jeho studium.

